

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

6737 *Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

ÍNDICE

- Capítulo I. Disposicións xerais (artigos 1 e 2).
- Capítulo II. Da dilixencia debida (artigos 3 a 16).
- Capítulo III. Das obrigas de información (artigos 17 a 25).
- Capítulo IV. Do control interno (artigos 26 a 33).
- Capítulo V. Dos medios de pagamento (artigos 34 a 37).
- Capítulo VI. Outras disposicións (artigos 38 a 43).
- Capítulo VII. Da organización institucional (artigos 44 a 49).
- Capítulo VIII. Do réxime sancionador (artigos 50 a 62).
- Disposición adicional.
- Disposicións transitorias primeira a oitava.
- Disposición derogatoria.
- Disposicións derradeiras primeira a sétima.

PREÁMBULO

A política de prevención do branqueo de capitais xorde a finais da década de 1980 como reacción á crecente preocupación que supoñía a criminalidade financeira derivada do tráfico de drogas.

Efectivamente, o risco de penetración de importantes sectores do sistema financeiro por parte das organizacións criminais, ao cal non proporcionaban adecuada resposta os instrumentos existentes, deu lugar a unha política internacional coordinada, cuxa máis importante manifestación foi a creación en 1989 do Grupo de Acción Financeira (GAFI). As recomendacións do GAFI, aprobadas en 1990, pronto se converteron no estándar internacional na materia, constituíndose na inspiración directa da Primeira Directiva comunitaria (Directiva 91/308/CEE do Consello, do 10 de xuño de 1991).

Non obstante, o coñecemento máis profundo das técnicas utilizadas polas redes de branqueo de capitais, así como a natural evolución dunha política pública tan recente, motivaron nos últimos anos unha serie de cambios nos estándares internacionais e, como consecuencia disto, no dereito comunitario.

Neste contexto, esta lei traspón a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de outubro de 2005, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais e para o financiamento do terrorismo, desenvolvida pola Directiva 2006/70/CE da Comisión, do 1 de agosto de 2006, pola que se establecen disposicións de aplicación da Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello no relativo á definición de «persoas do medio político» e os criterios técnicos aplicables nos procedementos simplificados de dilixencia debida con respecto ao cliente, así como no que atinxe á exención por razóns de actividade financeira ocasional ou moi limitada, ademais de establecer o réxime sancionador do Regulamento (CE) nº 1781/2006 do

Parlamento Europeo e do Consello, do 15 de novembro de 2006, relativo á información sobre os ordenantes que acompaña as transferencias de fondos.

Con todo, debe subliñarse que a Directiva 2005/60/CE ou Terceira Directiva, que basicamente incorpora ao dereito comunitario as Recomendacións do GAFI tras a súa revisión en 2003, se limita a establecer un marco xeral que deberá ser non só trasposto senón completado polos Estados membros, dando lugar a normas nacionais notablemente máis extensas e detalladas, o que supón que a Directiva non establece un marco integral de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo que sexa susceptible de ser aplicado polos suxeitos obrigados sen ulteriores especificacións por parte do lexislador nacional. Por outra parte, a Terceira Directiva é unha norma de mínimos, como sinala de forma rotunda o seu artigo 5, que debe ser reforzada ou estendida atendendo aos concretos riscos existentes en cada Estado membro, o que xustifica que esta lei conteña, igual que a vixente Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, algunhas disposicións máis rigorosas que a directiva.

Por outra parte, desde o punto de vista técnico realizouse unha verdadeira transposición, adaptando a terminoloxía e sistemática da Directiva ás prácticas lexislativas patrias. Así, a título de exemplo, optouse pola locución «persoas con responsabilidade pública» para aludir ao que a Directiva denomina «persoas do medio político», por entender que aquela é máis exacta e expresiva en castelán. Tamén se mantivo, na medida do posible, o réxime vixente, en canto non for contrario á nova ordenación comunitaria, co fin de reducir os custos de adaptación dos suxeitos obrigados. Finalmente, eleváronse de rango diversas previsións contidas no Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, o que se traduce nunha lei notablemente máis extensa que, desde un punto de vista crítico, se podería cualificar de excesivamente regulamentista. No entanto, esta técnica considérase preferible por tratarse de deberes específicos, impostos aos suxeitos obrigados, que encontran mellor acomodo en normas de rango legal.

Por último, hai que sinalar que se procede á unificación dos réximes de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, pondo fin á dispersión actual. Consecuentemente cos estándares internacionais en materia de prevención do branqueo de capitais, que incorporaron plenamente a loita contra o financiamento do terrorismo, a Terceira Directiva, a diferenza dos textos de 1991 e 2001, refírese á «prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais e para o financiamento do terrorismo».

En España, a Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, coexiste coa Lei 12/2003, do 21 de maio, de prevención e bloqueo do financiamento do terrorismo. Como indica a súa denominación, a Lei 12/2003, do 21 de maio, non se limitou a regular a conxelación ou bloqueo de fondos potencialmente vinculados ao terrorismo, como foi a intención inicial, senón que reproduciu as obrigas de prevención da Lei 19/1993, do 28 de decembro, o que resulta claramente disfuncional.

Por iso, sen prexuízo de manter a Lei 12/2003, do 21 de maio, no relativo ao bloqueo, procédese a regular de forma unitaria nesta lei os aspectos preventivos tanto do branqueo de capitais como do financiamento do terrorismo. O bloqueo, como decisión operativa, manterase no ámbito do Ministerio do Interior, atribuíndolle, pola contra, á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, situada organicamente na Secretaría de Estado de Economía e con participación dos supervisores financeiros, a competencia para a incoación e instrución dos expedientes sancionadores por incumprimento das obrigas de prevención. Isto acabará coa actual dualidade normativa, mantendo, non obstante, a competencia da Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo para acordar o bloqueo ou conxelación de fondos cando existan motivos que o xustifiquen.

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto, definicións e ámbito de aplicación.*

1. Esta lei ten por obxecto a protección da integridade do sistema financeiro e doutros sectores de actividade económica mediante o establecemento de obrigas de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

2. Para os efectos desta lei, consideraranse branqueo de capitais as seguintes actividades:

a) A conversión ou a transferencia de bens, con coñecemento de que os ditos bens proceden dunha actividade delituosa ou da participación nunha actividade delituosa, co propósito de ocultar ou encubrir a orixe ilícita dos bens ou de axudar persoas que estean implicadas a eludiren as consecuencias xurídicas dos seus actos.

b) A ocultación ou o encubrimiento da natureza, a orixe, a localización, a disposición, o movemento ou a propiedade real de bens ou dereitos sobre bens, con coñecemento de que os ditos bens proceden dunha actividade delituosa ou da participación nunha actividade delituosa.

c) A adquisición, posesión ou utilización de bens, con coñecemento, no momento da súa recepción, de que proceden dunha actividade delituosa ou da participación nunha actividade delituosa.

d) A participación nalgunha das actividades mencionadas nas alíneas anteriores, a asociación para cometer este tipo de actos, as tentativas de as perpetrar e o feito de axudar, instigar ou aconsellar alguén para realizalas ou facilitar a súa execución.

Existirá branqueo de capitais mesmo cando as condutas descritas nas alíneas precedentes sexan realizadas pola persoa ou persoas que cometeron a actividade delituosa que xerou os bens.

Para os efectos desta lei entenderase por bens procedentes dunha actividade delituosa todo tipo de activos cuxa adquisición ou posesión teña a súa orixe nun delito, tanto materiais como inmateriais, mobles ou inmobles, tanxibles ou intanxibles, así como os documentos ou instrumentos xurídicos con independencia da súa forma, incluídas a electrónica ou a dixital, que acrediten a propiedade dos ditos activos ou un dereito sobre eles, con inclusión da cota defraudada no caso dos delitos contra a Facenda pública.

Considerarase que hai branqueo de capitais mesmo cando as actividades que xeraron os bens se desenvolvesen no territorio doutro Estado.

3. Para os efectos desta lei, entenderase por financiamento do terrorismo a subministración, o depósito, a distribución ou a recollida de fondos ou bens, por calquera medio, de forma directa ou indirecta, coa intención de utilizalos ou co coñecemento de que serán utilizados, integramente ou en parte, para a comisión de calquera dos delitos de terrorismo tipificados no Código penal.

Considerarase que existe financiamento do terrorismo mesmo cando a subministración ou a recollida de fondos ou bens se desenvolvesen no territorio doutro Estado.

4. Para os efectos desta lei e sen prexuízo do establecido na disposición adicional, consideraranse países terceiros equivalentes aqueles Estados, territorios ou xurisdicións que, por estableceren requisitos equivalentes aos da lexislación española, determine a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

A cualificación como país terceiro equivalente dun Estado, territorio ou xurisdición entenderase en todo caso sen efecto retroactivo.

Artigo 2. *Suxeitos obrigados.*

1. Esta lei será de aplicación aos seguintes suxeitos obrigados:

a) As entidades de crédito.

b) As entidades aseguradoras autorizadas para operar no ramo de vida e os corredores de seguros cando actúen en relación con seguros de vida ou outros servizos relacionados con investimentos, coas excepcións que se establezan regulamentariamente.

c) As empresas de servizos de investimento.

d) As sociedades xestoras de institucións de investimento colectivo e as sociedades de investimento cuxa xestión non estea encomendada a unha sociedade xestora.

e) As entidades xestoras de fondos de pensións.

f) As sociedades xestoras de entidades de capital-risco e as sociedades de capital-risco cuxa xestión non estea encomendada a unha sociedade xestora.

g) As sociedades de garantía recíproca.

h) As entidades de pagamento.

i) As persoas que exerzan profesionalmente actividades de cambio de moeda.

j) Os servizos postais respecto das actividades de xiro ou transferencia.

k) As persoas dedicadas profesionalmente á intermediación na concesión de préstamos ou créditos, así como as persoas que, sen teren obtido autorización como establecementos financeiros de crédito, desenvolvan profesionalmente algunha das actividades a que se refire a disposición adicional primeira da Lei 3/1994, do 14 de abril, pola que se adapta a lexislación española en materia de entidades de crédito á Segunda Directiva de coordinación bancaria e se introducen outras modificacións relativas ao sistema financeiro.

l) Os promotores inmobiliarios e aqueles que exerzan profesionalmente actividades de axencia, comisión ou intermediación na compravenda de bens inmobles.

m) Os auditores de contas, contables externos ou asesores fiscais.

n) Os notarios e os rexistradores da propiedade, mercantís e de bens mobles.

ñ) Os avogados, procuradores ou outros profesionais independentes cando participen na concepción, realización ou asesoramento de operacións por conta de clientes relativas á compravenda de bens inmobles ou entidades comerciais, a xestión de fondos, valores ou outros activos, a apertura ou xestión de contas correntes, contas de aforros ou contas de valores, a organización das achegas necesarias para a creación, o funcionamento ou a xestión de empresas ou a creación, o funcionamento ou a xestión de fideicomisos («trusts»), sociedades ou estruturas análogas, ou cando actúen por conta de clientes en calquera operación financeira ou inmobiliaria.

o) As persoas que con carácter profesional e conforme a normativa específica que en cada caso sexa aplicable presten os seguintes servizos a terceiros: constituír sociedades ou outras persoas xurídicas; exercer funcións de dirección ou secretaría dunha sociedade, socio dunha asociación ou funcións similares en relación con outras persoas xurídicas ou dispor que outra persoa exerza tales funcións; facilitar un domicilio social ou un enderezo comercial, postal, administrativo e outros servizos afíns a unha sociedade, unha asociación ou calquera outro instrumento ou persoa xurídicos; exercer funcións de fideicomisario nun fideicomiso («trust») expreso ou instrumento xurídico similar ou dispor que outra persoa exerza tales funcións; ou exercer funcións de accionista por conta doutra persoa, exceptuando as sociedades que coticen nun mercado regulado e estean suxeitas a requisitos de información conformes co dereito comunitario ou con normas internacionais equivalentes, ou dispor que outra persoa exerza tales funcións.

p) Os casinos de xogo.

q) As persoas que comercien profesionalmente con xoias, pedras ou metais preciosos.

r) As persoas que comercien profesionalmente con obxectos de arte ou antigüidades.

s) As persoas que exerzan profesionalmente as actividades a que se refire o artigo 1 da Lei 43/2007, do 13 de decembro, de protección dos consumidores na contratación de bens con oferta de restitución do prezo.

t) As persoas que exerzan actividades de depósito, custodia ou transporte profesional de fondos ou medios de pagamento.

- u) As persoas responsables da xestión, explotación e comercialización de lotarías ou outros xogos de azar respecto das operacións de pagamento de premios.
- v) As persoas físicas que realicen movementos de medios de pagamento, nos termos establecidos no artigo 34.
- w) As persoas que comercien profesionalmente con bens, nos termos establecidos no artigo 38.
- x) As fundacións e asociacións, nos termos establecidos no artigo 39.
- y) Os xestores de sistemas de pagamento e de compensación e liquidación de valores e produtos financeiros derivados, así como os xestores de tarxetas de crédito ou débito emitidas por outras entidades, nos termos establecidos no artigo 40.

Entenderanse suxeitas a esta lei as persoas ou entidades non residentes que, a través de sucursais ou axentes ou mediante prestación de servizos sen establecemento permanente, desenvolvan en España actividades de igual natureza ás das persoas ou entidades citadas nos parágrafos anteriores.

2. Teñen a consideración de suxeitos obrigados as persoas físicas ou xurídicas que desenvolvan as actividades mencionadas no número precedente. Non obstante, cando as persoas físicas actúen en calidade de empregados dunha persoa xurídica, ou lle presten servizos permanentes ou esporádicos, as obrigas impostas por esta lei recaerán sobre a dita persoa xurídica respecto dos servizos prestados.

Os suxeitos obrigados quedarán, así mesmo, sometidos ás obrigas establecidas nesta lei respecto das operacións realizadas a través de axentes ou outras persoas que actúen como mediadores ou intermediarios daqueles.

3. Regulamentariamente poderán excluírse aquelas persoas que realicen actividades financeiras con carácter ocasional ou de maneira moi limitada cando exista escaso risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

4. Para os efectos desta lei consideraranse entidades financeiras os suxeitos obrigados mencionados nas alíneas a) a i) do número 1 deste artigo.

CAPÍTULO II

Da dilixencia debida

Sección 1.ª Medidas normais de dilixencia debida

Artigo 3. *Identificación formal.*

1. Os suxeitos obrigados identificarán cantas persoas físicas ou xurídicas pretendan establecer relacións de negocio ou intervir en calquera operación.

En ningún caso os suxeitos obrigados manterán relacións de negocio ou realizarán operacións con persoas físicas ou xurídicas que non fosen debidamente identificadas. Queda prohibida, en particular, a apertura, contratación ou mantemento de contas, cartillas, activos ou instrumentos numerados, cifrados, anónimos ou con nomes ficticios.

2. Con carácter previo ao establecemento da relación de negocios ou á execución de calquera operación, os suxeitos obrigados comprobarán a identidade dos intervenientes mediante documentos que fagan fe. No suposto de non poder comprobar a identidade dos intervenientes mediante documentos que fagan fe nun primeiro momento, poderase ter en conta o establecido no artigo 12, salvo que existan elementos de risco na operación.

Regulamentariamente estableceranse os documentos que se deban reputar que fagan fe para efectos de identificación.

3. No ámbito do seguro de vida, a comprobación da identidade do tomador deberase realizar con carácter previo á celebración do contrato. A comprobación da identidade do beneficiario do seguro de vida deberase realizar en todo caso con carácter previo ao pagamento da prestación derivada do contrato ou ao exercicio dos dereitos de rescate, anticipo ou pignoración conferidos pola póliza.

Artigo 4. *Identificación do titular real.*

1. Os suxeitos obrigados identificarán o titular real e adoptarán medidas adecuadas co fin de comprobar a súa identidade con carácter previo ao establecemento de relacións de negocio ou á execución de calquera operación.

2. Para os efectos desta lei, entenderase por titular real:

a) A persoa ou persoas físicas por conta das cales se pretenda establecer unha relación de negocios ou intervir en calquera operación.

b) A persoa ou persoas físicas que en último termo posúan ou controlen, directa ou indirectamente, unha porcentaxe superior ao 25 por cento do capital ou dos dereitos de voto dunha persoa xurídica, ou que por outros medios exerzan o control, directo ou indirecto, da xestión dunha persoa xurídica. Exceptúanse as sociedades que coticen nun mercado regulado da Unión Europea ou de países terceiros equivalentes.

c) A persoa ou persoas físicas que sexan titulares ou exerzan o control do 25 por cento ou máis dos bens dun instrumento ou persoa xurídicos que administre ou distribúa fondos, ou, cando os beneficiarios estean aínda por designar, a categoría de persoas en beneficio da cal se creou ou actúa principalmente a persoa ou instrumento xurídicos.

3. Os suxeitos obrigados recollerán información dos clientes para determinar se estes actúan por conta propia ou de terceiros. Cando existan indicios ou certeza de que os clientes non actúan por conta propia, os suxeitos obrigados recollerán a información precisa co fin de coñecer a identidade das persoas por conta das cales actúan aqueles.

4. Os suxeitos obrigados adoptarán medidas adecuadas para o efecto de determinar a estrutura de propiedade ou de control das persoas xurídicas.

Os suxeitos obrigados non establecerán ou manterán relacións de negocio con persoas xurídicas cuxa estrutura de propiedade ou de control non puidese ser determinada. Se se trata de sociedades cuxas accións estean representadas mediante títulos ao portador, aplicarase a prohibición anterior salvo que o suxeito obrigado determine por outros medios a estrutura de propiedade ou de control. Esta prohibición non será aplicable á conversión dos títulos ao portador en títulos nominativos ou en anotacións en conta.

Artigo 5. *Propósito e índole da relación de negocios.*

Os suxeitos obrigados obterán información sobre o propósito e índole prevista da relación de negocios. En particular, os suxeitos obrigados solicitarán dos seus clientes información co fin de coñecer a natureza da súa actividade profesional ou empresarial e adoptarán medidas dirixidas a comprobar razoablemente a veracidade da dita información.

Tales medidas consistirán no establecemento e aplicación de procedementos de verificación das actividades declaradas polos clientes. Os ditos procedementos terán en conta o diferente nivel de risco e basearase na obtención dos clientes de documentos que garden relación coa actividade declarada ou na obtención de información sobre ela allea ao propio cliente.

Artigo 6. *Seguimento continuo da relación de negocios.*

Os suxeitos obrigados aplicarán medidas de seguimento continuo á relación de negocios, incluído o escrutinio das operacións efectuadas ao longo da dita relación, co fin de garantir que coincidan co coñecemento que teña o suxeito obrigado do cliente e do seu perfil empresarial e de risco, incluída a orixe dos fondos, e garantir que os documentos, datos e información de que se dispoña estean actualizados.

Artigo 7. *Aplicación das medidas de dilixencia debida.*

1. Os suxeitos obrigados aplicarán cada unha das medidas de dilixencia debida previstas nos precedentes artigos, pero poderán determinar o grao de aplicación das medidas establecidas nos artigos 4, 5 e 6 en función do risco e dependendo do tipo de

cliente, relación de negocios, produto ou operación, recolléndose estes aspectos na política expresa de admisión de clientes a que se refire o artigo 26.

Os suxeitos obrigados deberán estar en condicións de demostrar ás autoridades competentes que as medidas adoptadas teñen o alcance adecuado en vista do risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo mediante unha análise previa de risco que, en todo caso, deberá constar por escrito.

En todo caso, os suxeitos obrigados aplicarán as medidas de dilixencia debida cando concorran indicios de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, con independencia de calquera excepción, exención ou limiar, ou cando existan dúbidas sobre a veracidade ou adecuación dos datos obtidos con anterioridade.

2. Sen prexuízo do disposto no parágrafo segundo do artigo 3.1, os suxeitos obrigados non só aplicarán as medidas de dilixencia debida previstas neste capítulo a todos os novos clientes senón, así mesmo, aos clientes existentes, en función dunha análise do risco.

En todo caso, os suxeitos obrigados aplicarán aos clientes existentes as medidas de dilixencia debida cando se proceda á contratación de novos produtos ou cando se produza unha operación significativa polo seu volume ou complexidade.

O disposto neste número entenderase sen prexuízo da responsabilidade exixible polo incumprimento de obrigas vixentes con anterioridade á entrada en vigor desta lei.

3. Os suxeitos obrigados non establecerán relacións de negocio nin executarán operacións cando non poidan aplicar as medidas de dilixencia debida previstas nesta lei. Cando se aprecie a imposibilidade no curso da relación de negocios, os suxeitos obrigados porán fin a ela, e procederán a realizar o exame especial a que se refire o artigo 17.

A negativa a establecer relacións de negocio ou a executar operacións ou a terminación da relación de negocios por imposibilidade de aplicar as medidas de dilixencia debida previstas nesta lei non comportará, salvo que medie enriquecemento inxusto, ningún tipo de responsabilidade para os suxeitos obrigados.

4. Os suxeitos obrigados aplicarán as medidas de dilixencia debida establecidas neste capítulo aos fideicomisos («trusts») ou outros instrumentos xurídicos ou masas patrimoniais que, non obstante careceren de personalidade xurídica, poidan actuar no tráfico económico.

5. Os casinos de xogo identificarán e comprobarán mediante documentos que fagan fe a identidade de cantas persoas pretendan acceder ao establecemento. A identidade de tales persoas será rexistrada, sen prexuízo do cumprimento do disposto no artigo 25.

Así mesmo, os casinos de xogo identificarán cantas persoas pretendan realizar as seguintes operacións:

- a) A entrega aos clientes de cheques como consecuencia de operacións de cambio de fichas.
- b) As transferencias de fondos realizadas polos casinos a pedimento dos clientes.
- c) A expedición polos casinos de certificacións acreditativas de ganancias obtidas polos xogadores.
- d) A compra ou venda de fichas de xogo por un valor igual ou superior a 2.000 euros.

A aplicación polos casinos de xogo do establecido neste número permitirá entender cumpridas as medidas de dilixencia debida exixidas nesta lei.

Artigo 8. *Aplicación por terceiros das medidas de dilixencia debida.*

1. Os suxeitos obrigados poderán recorrer a terceiros sometidos a esta lei para a aplicación das medidas de dilixencia debida previstas nesta sección, con excepción do seguimento continuo da relación de negocios.

Non obstante, os suxeitos obrigados manterán a plena responsabilidade respecto da relación de negocios ou operación, mesmo cando o incumprimento sexa imputable ao terceiro, sen prexuízo, de ser o caso, da responsabilidade deste.

2. Os suxeitos obrigados poderán recorrer a terceiros sometidos á lexislación de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo doutros Estados

membros da Unión Europea ou de países terceiros equivalentes, mesmo cando os documentos ou datos exixidos naqueles sexan distintos dos previstos nesta lei.

Queda prohibido o recurso a terceiros domiciliados en países terceiros non cualificados como equivalentes ou respecto dos cales a Comisión Europea adopte a decisión a que se refire a disposición adicional desta lei.

3. O recurso a terceiros para a aplicación das medidas de dilixencia debida exixirá a previa conclusión dun acordo escrito entre o suxeito obrigado e o terceiro, no cal se formalicen as respectivas obrigas.

Os terceiros porán á inmediata disposición do suxeito obrigado a información obtida en aplicación das medidas de dilixencia debida. Así mesmo, os terceiros remitirán ao suxeito obrigado, por instancia deste, copia da documentación pertinente consonte esta sección.

4. O disposto neste artigo non será de aplicación ás relacións de externalización ou axencia cando, en virtude dun acordo contractual, o provedor de servizos de externalización ou axente deba ser considerado como parte do suxeito obrigado.

Os suxeitos obrigados, sen prexuízo de manter a plena responsabilidade respecto do cliente, poderán aceptar as medidas de dilixencia debida practicadas polas súas filiais ou sucursais domiciliadas en España ou en países terceiros.

Sección 2.ª *Medidas simplificadas de dilixencia debida*

Artigo 9. *Medidas simplificadas de dilixencia debida respecto de clientes.*

1. Sen prexuízo do disposto no parágrafo terceiro do artigo 7.1, os suxeitos obrigados quedan autorizados a non aplicar as medidas de dilixencia debida previstas nos artigos 3.2, 4, 5 e 6 respecto dos seguintes clientes:

- a) As entidades de dereito público dos Estados membros da Unión Europea ou de países terceiros equivalentes.
- b) As entidades financeiras domiciliadas na Unión Europea ou en países terceiros equivalentes que sexan obxecto de supervisión para garantir o cumprimento das medidas de dilixencia debida.
- c) As sociedades con cotización en bolsa cuxos valores se admitan a negociación nun mercado regulado da Unión Europea ou de países terceiros equivalentes.

Queda prohibida a aplicación de medidas simplificadas de dilixencia debida no caso de países terceiros non cualificados como equivalentes ou respecto dos cales a Comisión Europea adopte a decisión a que se refire a disposición adicional desta lei.

Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderá excluírse a aplicación de medidas simplificadas de dilixencia debida respecto de determinados clientes.

2. Regulamentariamente poderá autorizarse a aplicación de medidas simplificadas de dilixencia debida respecto doutros clientes que comporten un risco escaso de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

3. Os suxeitos obrigados deberán reunir en todo caso a información suficiente para determinar se o cliente se pode acoller a unha das excepcións previstas neste artigo.

Artigo 10. *Medidas simplificadas de dilixencia debida respecto de produtos ou operacións.*

1. Sen prexuízo do disposto no parágrafo terceiro do artigo 7.1, os suxeitos obrigados quedan autorizados a non aplicar as medidas de dilixencia debida previstas nos artigos 3.2, 4, 5 e 6 respecto dos seguintes produtos ou operacións:

- a) As pólizas de seguro de vida cuxa prima anual non exceda os 1.000 euros ou cuxa prima única non exceda os 2.500 euros, salvo que se aprecie fraccionamento da operación.
- b) Os instrumentos de previsión social complementaria enumerados no artigo 51 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non- residentes e

sobre o patrimonio, sempre e cando a liquidez se encuentre limitada aos supostos recollidos na normativa de plans e fondos de pensións e non poidan servir de garantía para un préstamo.

c) Os seguros colectivos que instrumenten compromisos por pensións a que se refire a disposición adicional primeira do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2002, do 29 de novembro, sempre que cumpran os seguintes requisitos:

1.º Que instrumenten compromisos por pensións que teñan a súa orixe nun convenio colectivo ou nun expediente de regulación de emprego aprobado pola autoridade laboral correspondente.

2.º Que non admitan o pagamento de primas por parte do traballador asegurado que, sumadas ás aboadas polo empresario tomador do seguro, supoñan un importe superior aos límites establecidos polo artigo 52.1.b) da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas, para os instrumentos de previsión social complementaria enumerados no seu artigo 51.

3.º Que non poidan servir de garantía para un préstamo e non recollan outros supostos de rescate distintos aos excepcionais de liquidez recollidos na normativa de plans de pensións ou aos recollidos no artigo 29 do Real decreto 1588/1999, do 15 de outubro, polo que se aproba o Regulamento sobre a instrumentación dos compromisos por pensións das empresas cos traballadores e beneficiarios.

d) O diñeiro electrónico, nos termos que se determinen regulamentariamente.

2. Os suxeitos obrigados a que se refire o artigo 2.1.b) quedan autorizados a non aplicar as medidas de dilixencia debida previstas no artigo 6 respecto das primas de seguros de vida que se aboan mediante transferencia, domiciliación bancaria ou cheque nominativo dunha entidade de crédito domiciliada en España, na Unión Europea ou en países terceiros equivalentes. Esta previsión entenderase sen prexuízo da aplicación das medidas de dilixencia debida con carácter previo ao establecemento da relación de negocios ou ao pagamento da prestación derivada do contrato ou ao exercicio dos dereitos de rescate, anticipo ou pignoración conferidos pola póliza.

3. Regulamentariamente poderá autorizarse a aplicación de medidas simplificadas de dilixencia debida respecto doutros produtos ou operacións que comporten un risco escaso de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

Así mesmo, regulamentariamente poderá autorizarse a non aplicación de todas ou algunhas das medidas de dilixencia debida en relación con aquelas operacións que non excedan un limiar cuantitativo, ben singular, ben acumulado por períodos temporais, que, con carácter xeral, non superará os 1.000 euros.

En particular, poderá autorizarse a aplicación de medidas simplificadas de dilixencia debida, nos termos que regulamentariamente se determinen, nas pólizas do ramo de vida que garantan exclusivamente o risco de falecemento, incluídas as que recollan, ademais, garantías complementarias de indemnización pecuniarias por invalidez permanente ou parcial, total ou absoluta ou incapacidade temporal.

4. Os suxeitos obrigados deberán reunir, en todo caso, a información suficiente para determinar se resultan aplicables as excepcións previstas neste artigo.

Sección 3.ª *Medidas reforzadas de dilixencia debida*

Artigo 11. *Medidas reforzadas de dilixencia debida.*

Os suxeitos obrigados aplicarán, ademais das medidas normais de dilixencia debida, medidas reforzadas nos supostos previstos nesta sección, e en calquera outro que, por presentaren un alto risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, se determine regulamentariamente.

Así mesmo, os suxeitos obrigados aplicarán, en función dunha análise do risco, medidas reforzadas de dilixencia debida naquelas situacións que pola súa propia natureza

poidan presentar un risco máis elevado de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo. En todo caso, terán esta consideración a actividade de banca privada, os servizos de envío de diñeiro e as operacións de cambio de moeda estranxeira.

Regulamentariamente poderán concretarse as medidas reforzadas de dilixencia debida exixibles nas áreas de negocio ou actividades que presenten un risco máis elevado de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

Artigo 12. Relacións de negocio e operacións non presenciais.

1. Os suxeitos obrigados poderán establecer relacións de negocio ou executar operacións a través de medios telefónicos, electrónicos ou telemáticos con clientes que non se encontren fisicamente presentes, sempre que concorra algunha das seguintes circunstancias:

- a) A identidade do cliente quede acreditada de conformidade co disposto na normativa aplicable sobre sinatura electrónica.
- b) O primeiro ingreso proceda dunha conta a nome do mesmo cliente aberta nunha entidade domiciliada en España, na Unión Europea ou en países terceiros equivalentes.
- c) Que se verifiquen os requisitos que se determinen regulamentariamente.

En todo caso, no prazo dun mes desde o establecemento da relación de negocio, os suxeitos obrigados deberán obter destes clientes unha copia dos documentos necesarios para practicar a dilixencia debida.

Cando se aprecien discrepancias entre os datos facilitados polo cliente e outra información accesible ou en poder do suxeito obrigado, será preceptivo proceder á identificación presencial.

Os suxeitos obrigados adoptarán medidas adicionais de dilixencia debida cando no curso da relación de negocio aprecien riscos superiores ao risco medio.

2. Os suxeitos obrigados establecerán políticas e procedementos para afrontar os riscos específicos asociados coas relacións de negocio e operacións non presenciais.

Artigo 13. Correspondentes bancarios transfronteirizos.

1. Con respecto ás relacións de correspondentes bancarios transfronteirizos con entidades clientes de países terceiros, as entidades de crédito deberán aplicar as seguintes medidas:

- a) Reunir sobre a entidade cliente información suficiente para comprender a natureza das súas actividades e determinar, a partir de información de dominio público, a súa reputación e a calidade da súa supervisión.
- b) Avaliar os controis contra o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo de que dispoña a entidade cliente.
- c) Obter autorización do inmediato nivel directivo, como mínimo, antes de establecer novas relacións de correspondentes bancarios.
- d) Documentar as responsabilidades respectivas de cada entidade.

2. As entidades de crédito non establecerán ou manterán relacións de correspondentes con bancos pantalla. Así mesmo, as entidades de crédito adoptarán medidas adecuadas para asegurar que non emprenden ou manteñen relacións de correspondentes cun banco do cal se coñece que permite o uso das súas contas por bancos pantalla.

Para estes efectos entenderase por banco pantalla a entidade de crédito, ou entidade que desenvolva unha actividade similar, constituída nun país en que non teña unha presenza física que permita exercer unha verdadeira xestión e dirección e que non sexa filial dun grupo financeiro regulado.

3. As entidades de crédito suxeitas a esta lei non establecerán ou manterán relacións de correspondentes que, directamente ou través dunha subconta, permitan executar operacións aos clientes da entidade de crédito representada.

4. As disposicións deste artigo serán, así mesmo, aplicables ás entidades de pagamento.

Artigo 14. *Persoas con responsabilidade pública.*

1. Os suxeitos obrigados aplicarán medidas reforzadas de dilixencia debida nas relacións de negocio ou operacións de persoas con responsabilidade pública.

Consideraranse persoas con responsabilidade pública aquelas persoas físicas que desempeñen ou teñan desempeñado funcións públicas importantes noutros Estados membros da Unión Europea ou en países terceiros, así como os seus familiares máis próximos e persoas recoñecidas como achegados.

Para estes efectos entenderase:

a) Por persoas físicas que desempeñen ou teñan desempeñado funcións públicas importantes: os xefes de Estado, xefes de Goberno, ministros, secretarios de Estado ou subsecretarios; os parlamentarios; os maxistrados de tribunais supremos, tribunais constitucionais ou outras altas instancias xudiciais cuxas decisións non admitan normalmente recurso, salvo en circunstancias excepcionais, con inclusión dos membros equivalentes do Ministerio Fiscal; os membros de tribunais de contas ou de consellos de bancos centrais; os embaixadores e encargados de negocios; o alto persoal militar das Forzas Armadas; e os membros dos órganos de administración, de xestión ou de supervisión de empresas de titularidade pública.

Estas categorías comprenderán, de ser o caso, cargos desempeñados a escala comunitaria e internacional. Ningunha destas categorías incluírá empregados públicos de niveis intermedios ou inferiores.

Sen prexuízo da aplicación, baseándose nunha análise do risco, de medidas reforzadas de dilixencia debida, cando unha persoa deixase de desempeñar unha función pública importante durante polo menos dous anos, non será obrigatoria a súa consideración como persoa con responsabilidade pública.

b) Por familiares máis próximos: o cónxuxe ou a persoa a quen se ache ligado de forma estable por análoga relación de afectividade, así como os pais e fillos, e os cónxuxes ou persoas ligadas aos fillos de forma estable por análoga relación de afectividade.

c) Por persoas recoñecidas como achegados: toda persoa física da que sexa notorio que teña a titularidade ou o control dun instrumento ou persoa xurídicos conxuntamente con algunha das persoas mencionadas na alínea a), ou manteña outro tipo de relacións empresariais estreitas con elas, ou teña a titularidade ou o control dunha persoa ou instrumento xurídicos que notoriamente se constituíse en beneficio delas.

2. Ademais das medidas normais de dilixencia debida, nas relacións de negocio ou operacións de persoas con responsabilidade pública os suxeitos obrigados deberán:

a) Aplicar procedementos adecuados en función do risco co fin de determinar se o interveniente ou o titular real é unha persoa con responsabilidade pública. Os ditos procedementos incluíranse na política expresa de admisión de clientes a que se refire o artigo 26.1.

b) Obter a autorización do inmediato nivel directivo, como mínimo, para establecer relacións de negocios con persoas con responsabilidade pública.

c) Adoptar medidas adecuadas co fin de determinar a orixe do patrimonio e dos fondos con que se levará a cabo a relación de negocios ou operación.

d) Levar a cabo un seguimento reforzado e permanente da relación de negocios.

Reglamentariamente poderase exceptuar para determinadas categorías de suxeitos obrigados a aplicación de todas ou algunhas das medidas previstas nas alíneas anteriores.

3. Cando, por concorreren as circunstancias previstas no artigo 17, proceda o exame especial, os suxeitos obrigados adoptarán as medidas adecuadas para apreciar a eventual participación no feito ou operación de quen teña ou tivese durante os dous anos anteriores

a condición de cargo público representativo ou alto cargo das administracións públicas españolas, ou dos seus familiares máis próximos e persoas recoñecidas como achegados.

Artigo 15. Tratamento de datos de persoas con responsabilidade pública.

1. Co fin de lles dar cumprimento ás medidas establecidas no artigo anterior, os suxeitos obrigados poderán proceder á creación de ficheiros onde se conteñan os datos identificativos das persoas con responsabilidade pública, mesmo cando non manteñan con elas unha relación de negocios.

Para tal efecto os suxeitos obrigados poderán solicitar a información dispoñible verbo das persoas con responsabilidade pública sen contar co consentimento do interesado, mesmo cando a dita información non se encontre dispoñible en fontes accesibles ao público.

Os datos contidos nos ficheiros creados polos suxeitos obrigados unicamente poderán ser utilizados para o cumprimento das medidas reforzadas de dilixencia debida previstas nesta lei.

2. Será igualmente posible a creación por terceiros distintos dos suxeitos obrigados de ficheiros en que se inclúan os datos identificativos dos que teñan a condición de persoas con responsabilidade pública coa exclusiva finalidade de colaborar cos suxeitos obrigados no cumprimento das medidas reforzadas de dilixencia debida.

Os que procedan á creación destes ficheiros non poderán empregar os datos para ningunha outra finalidade distinta da sinalada no parágrafo anterior.

3. O tratamento e a cesión dos datos a que se refiren os dous puntos anteriores quedará suxeito ao disposto na Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal e a súa normativa de desenvolvemento.

Non obstante, non será preciso informar os afectados verbo da inclusión dos seus datos nos ficheiros a que se refire este artigo.

4. Os suxeitos obrigados e os terceiros a que se refire o punto 2 deberán establecer procedementos que permitan a actualización continua dos datos contidos nos ficheiros relativos ás persoas con responsabilidade pública.

En todo caso deberanse implantar sobre o ficheiro as medidas de seguridade de nivel alto previstas na normativa de protección de datos de carácter persoal.

Artigo 16. Produtos ou operacións propicias ao anonimato e novos desenvolvementos tecnolóxicos.

Os suxeitos obrigados prestarán especial atención a todo risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo que poida derivar de produtos ou operacións propicias ao anonimato, ou de novos desenvolvementos tecnolóxicos, e tomarán medidas adecuadas co fin de impedir o seu uso para fins de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

En tales casos, os suxeitos obrigados efectuarán unha análise específica dos posibles riscos en relación co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo, que se deberá documentar e estar á disposición das autoridades competentes.

CAPÍTULO III

Das obrigas de información

Artigo 17. Exame especial.

Os suxeitos obrigados examinarán con especial atención calquera feito ou operación, con independencia da súa contía, que, pola súa natureza, poida estar relacionado co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo, sinalando por escrito os resultados do exame. En particular, os suxeitos obrigados examinarán con especial atención toda

operación ou pauta de comportamento complexa, inusual ou sen un propósito económico ou lícito aparente, ou que presente indicios de simulación ou fraude.

Ao establecer as medidas de control interno a que se refire o artigo 26, os suxeitos obrigados concretarán o modo en que se dará cumprimento a este deber de exame especial, que incluírá a elaboración e difusión entre os seus directivos, empregados e axentes dunha relación de operacións susceptibles de estar relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo, a periódica revisión de tal relación e a utilización de aplicacións informáticas apropiadas, tendo en conta o tipo de operacións, sector de negocio, ámbito xeográfico e volume da información.

Regulamentariamente, poderanse determinar operacións que serán en todo caso obxecto de exame especial polos suxeitos obrigados.

Artigo 18. *Comunicación por indicio.*

1. Os suxeitos obrigados comunicarán, por iniciativa propia, ao Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias (en diante, o Servizo Executivo da Comisión) calquera feito ou operación, incluso a mera tentativa, respecto ao cal, tras o exame especial a que se refire o artigo precedente, exista indicio ou certeza de que está relacionado co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo.

En particular, comunicaranse ao Servizo Executivo da Comisión as operacións que, en relación coas actividades sinaladas no artigo 1, mostren unha falta de correspondencia ostensible coa natureza, volume de actividade ou antecedentes operativos dos clientes, sempre que no exame especial previsto no artigo precedente non se aprecie xustificación económica, profesional ou de negocio para a realización das operacións.

2. As comunicacións a que se refire o punto precedente efectuaranse sen dilación de conformidade cos procedementos correspondentes segundo o artigo 26 e conterán, en todo caso, a seguinte información:

- a) Relación e identificación das persoas físicas ou xurídicas que participan na operación e concepto da súa participación nela.
- b) Actividade coñecida das persoas físicas ou xurídicas que participan na operación e correspondencia entre a actividade e a operación.
- c) Relación de operacións vinculadas e datas a que se refiren con indicación da súa natureza, moeda en que se realizan, contía, lugar ou lugares de execución, finalidade e instrumentos de pagamento ou cobramento utilizados.
- d) Xestións realizadas polo suxeito obrigado comunicante para investigar a operación comunicada.
- e) Exposición das circunstancias de toda índole de que se poida inferir o indicio ou certeza de relación co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo ou que poñan de manifesto a falta de xustificación económica, profesional ou de negocio para a realización da operación.
- f) Calquera outro dato relevante para a prevención do branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo que se determinen regulamentariamente.

En todo caso, a comunicación ao Servizo Executivo da Comisión virá precedida dun proceso estruturado de exame especial da operación de conformidade co establecido no artigo 17. Nos casos en que o Servizo Executivo da Comisión considere que o exame especial realizado resulta insuficiente, devolverá a comunicación ao suxeito obrigado para os efectos de que este afonde no exame da operación, na cal se expresarán sucintamente os motivos da devolución e o contido que cómpre examinar.

No caso de operacións meramente intentadas, o suxeito obrigado rexistrará a operación como non executada, e comunicarlle ao Servizo Executivo da Comisión a información que se puidese obter.

3. A comunicación por indicio será efectuada polos suxeitos obrigados no soporte e co formato que determine o Servizo Executivo da Comisión.

4. Os directivos ou empregados dos suxeitos obrigados poderán comunicar directamente ao Servizo Executivo da Comisión as operacións de que coñecesen e respecto das cales consideren que concorren indicios ou certeza de estar relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo, nos casos en que, postas de manifesto internamente, o suxeito obrigado non tivese informado o directivo ou empregado comunicante do curso dado á súa comunicación.

Artigo 19. *Abstención de execución.*

1. Os suxeitos obrigados absteranse de executar calquera operación das sinaladas no artigo precedente.

Non obstante, cando a dita abstención non sexa posible ou poida dificultar a investigación, os suxeitos obrigados poderán executar a operación, efectuando inmediatamente unha comunicación de conformidade co establecido no artigo 18. A comunicación ao Servizo Executivo da Comisión exporá, ademais da información a que se refire o artigo 18.2, os motivos que xustificaron a execución da operación.

2. Para os efectos desta lei entenderase por xusta causa que motive a negativa á autorización do notario ou o seu deber de abstención a presenza na operación ben de varios indicadores de risco dos sinalados polo órgano centralizado de prevención ou ben de indicio manifesto de simulación ou fraude de lei. Para iso, e sen prexuízo do disposto no artigo 24, o notario solicitará do cliente os datos precisos para valorar a concorrencia de tales indicadores ou circunstancias na operación.

Respecto dos rexistradores, a obriga de abstención a que se refire este artigo en ningún caso impedirá a inscrición do acto ou negocio xurídico nos rexistros da propiedade, mercantil ou de bens mobles.

Artigo 20. *Comunicación sistemática.*

1. En todo caso, os suxeitos obrigados comunicarán ao Servizo Executivo da Comisión, coa periodicidade que se determine, as operacións que se establezan regulamentariamente.

Sen prexuízo diso, cando as operacións suxeitas a comunicación sistemática presenten indicios ou certeza de estar relacionadas co branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo, observarase o disposto nos artigos 17, 18 e 19.

Reglamentariamente poderanse exceptuar da obriga de comunicación sistemática de operacións determinadas categorías de suxeitos obrigados.

De non existiren operacións susceptibles de comunicación, os suxeitos obrigados comunicarán esta circunstancia ao Servizo Executivo da Comisión coa periodicidade que se determine regulamentariamente.

2. A comunicación sistemática de operacións será efectuada polos suxeitos obrigados no soporte e co formato que determine o Servizo Executivo da Comisión.

Artigo 21. *Colaboración coa Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e cos seus órganos de apoio.*

1. Os suxeitos obrigados facilitarán a documentación e información que a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou os seus órganos de apoio lles requiran para o exercicio das súas competencias.

Os requirimentos precizarán a documentación que deba ser achegada ou os aspectos que deban ser informados e indicarán expresamente o prazo en que deban ser atendidos. Transcorrido o prazo para a remisión da documentación ou información requirida sen que esta fose achegada ou cando se achegue de forma incompleta por omisión de datos que impidan examinar a situación en debida forma, entenderase incumplida a obriga establecida neste artigo.

2. Os suxeitos obrigados establecerán, no marco das medidas de control interno a que se refire o artigo 26, sistemas que lles permitan responder de forma completa e dilixente ás solicitudes de información que lles curse a Comisión de Prevención do

Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, os seus órganos de apoio ou outras autoridades legalmente competentes sobre se manteñen ou mantiveron ao longo dos dez anos anteriores relacións de negocios con determinadas persoas físicas ou xurídicas e sobre a natureza das ditas relacións.

Artigo 22. *Non suxeición.*

Os avogados non estarán sometidos ás obrigas establecidas nos artigos 7.3, 18 e 21 con respecto á información que reciban dun dos seus clientes ou obteñan sobre el ao determinar a posición xurídica en favor do seu cliente ou desempeñar a súa misión de defender o dito cliente en procesos xudiciais ou en relación con eles, incluído o asesoramento sobre a incoación ou a forma de evitar un proceso, independentemente de se recibiron ou obtiveron a dita información antes, durante ou despois de tales procesos.

Sen prexuízo do establecido nesta lei, os avogados gardarán o deber de segredo profesional de conformidade coa lexislación vixente.

Artigo 23. *Exención de responsabilidade.*

A comunicación de boa fe de información ás autoridades competentes conforme esta lei polos suxeitos obrigados ou, excepcionalmente, polos seus directivos ou empregados, non constituirá violación das restricións sobre divulgación de información impostas por vía contractual ou por calquera disposición legal, regulamentaria ou administrativa, e non implicará para os suxeitos obrigados, os seus directivos ou empregados ningún tipo de responsabilidade.

Artigo 24. *Prohibición de revelación.*

1. Os suxeitos obrigados e os seus directivos ou empregados non revelarán ao cliente nin a terceiros que se comunicou información ao Servizo Executivo da Comisión, ou que se está examinando ou se pode examinar algunha operación por se puidese estar relacionada co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo.

Esta prohibición non incluírá a revelación ás autoridades competentes, incluídos os órganos centralizados de prevención, ou a revelación por motivos policiais no marco dunha investigación penal.

2. A prohibición establecida no punto precedente non impedirá:

a) A comunicación de información entre entidades financeiras pertencentes ao mesmo grupo. Para estes efectos, observarase a definición de grupo establecida no artigo 42 do Código de comercio.

b) A comunicación de información entre os suxeitos obrigados a que se refiren as alíneas m) e ñ) do artigo 2.1, cando exerzan as súas actividades profesionais, xa sexa como empregados ou doutro modo, dentro da mesma entidade xurídica ou nunha rede. Entenderase por rede, para estes efectos, a estrutura máis ampla a que pertence a persoa e que comparte unha propiedade, xestión ou supervisión de cumprimento comúns.

c) A comunicación de información, referida a un mesmo cliente e a unha mesma operación en que interveñan dúas ou máis entidades ou persoas, entre entidades financeiras ou entre os suxeitos obrigados a que se refiren as alíneas m) e ñ) do artigo 2.1, sempre que pertenczan á mesma categoría profesional e estean suxeitos a obrigas equivalentes no relativo ao segredo profesional e á protección de datos persoais. A información intercambiada utilizarase exclusivamente para os efectos da prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

As excepcións establecidas nas alíneas anteriores tamén serán aplicables á comunicación de información entre persoas ou entidades domiciliadas na Unión Europea ou en países terceiros equivalentes.

Queda prohibida a comunicación de información con persoas ou entidades domiciliadas en países terceiros non cualificados como equivalentes ou respecto dos cales a Comisión Europea adopte a decisión a que se refire a disposición adicional desta lei.

3. Cando os suxeitos obrigados a que se refiren as alíneas m) e ñ) do artigo 2.1 intenten disuadir un cliente dunha actividade ilegal, iso non constituirá revelación para os efectos do disposto no punto primeiro.

Artigo 25. Conservación de documentos.

1. Os suxeitos obrigados conservarán durante un período mínimo de dez anos a documentación en que se formalice o cumprimento das obrigas establecidas nesta lei.

En particular, os suxeitos obrigados conservarán para o seu uso en toda investigación ou análise, en materia de posibles casos de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, por parte do Servizo Executivo da Comisión ou de calquera outra autoridade legalmente competente:

a) Copia dos documentos exixibles en aplicación das medidas de dilixencia debida, durante un período mínimo de dez anos desde a terminación da relación de negocios ou a execución da operación.

b) Orixinal ou copia con forza probatoria dos documentos ou rexistros que acrediten adecuadamente as operacións, os intervenientes nelas e as relacións de negocio, durante un período mínimo de dez anos desde a execución da operación ou a terminación da relación de negocios.

2. Os suxeitos obrigados, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, almacenarán as copias dos documentos de identificación a que se refire o artigo 3.2 en soportes ópticos, magnéticos ou electrónicos que garantan a súa integridade, a correcta lectura dos datos, a imposibilidade de manipulación e a súa adecuada conservación e localización.

En todo caso, o sistema de arquivo dos suxeitos obrigados deberá asegurar a adecuada xestión e dispoñibilidade da documentación, tanto para os efectos de control interno como de atención en tempo e forma aos requirimentos das autoridades.

CAPÍTULO IV

Do control interno

Artigo 26. Medidas de control interno.

1. Os suxeitos obrigados, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, aprobarán por escrito e aplicarán políticas e procedementos adecuados en materia de dilixencia debida, información, conservación de documentos, control interno, avaliación e xestión de riscos, garantía do cumprimento das disposicións pertinentes e comunicación, co obxecto de previr e impedir operacións relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo. As ditas políticas e procedementos seranlles comunicados ás sucursais e filiais con participación maioritaria situadas en países terceiros.

Os suxeitos obrigados, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, aprobarán por escrito e aplicarán unha política expresa de admisión de clientes. A dita política incluírá unha descrición daqueles tipos de clientes que poderían presentar un risco superior ao risco medio en función dos factores que determine o suxeito obrigado de acordo cos estándares internacionais aplicables en cada caso. A política de admisión de clientes será gradual, e adoptaranse precaucións reforzadas respecto daqueles clientes que presenten un risco superior ao risco medio.

Cando exista un órgano centralizado de prevención das profesións colexiadas suxeitas a esta lei, corresponderalle a este a aprobación por escrito da política expresa de admisión de clientes.

2. Os suxeitos obrigados designarán como representante ante o Servizo Executivo da Comisión unha persoa que exerza cargo de administración ou dirección da sociedade. No caso de empresarios ou profesionais individuais, será representante ante o Servizo Executivo da Comisión o titular da actividade. Coas excepcións que se determinen

regulamentariamente, a proposta de nomeamento do representante, acompañada dunha descrición detallada da súa traxectoria profesional, será comunicada ao Servizo Executivo da Comisión que, de forma razoada, poderá formular reparos ou observacións. O representante ante o Servizo Executivo da Comisión será responsable do cumprimento das obrigas de información establecidas nesta lei, para o cal terá acceso sen limitación ningunha a calquera información en poder do suxeito obrigado.

Os suxeitos obrigados establecerán un órgano adecuado de control interno responsable da aplicación das políticas e procedementos a que se refire o punto 1. O órgano de control interno, que contará, de ser o caso, con representación das distintas áreas de negocio do suxeito obrigado, reunirse, elaborando a acta expresa dos acordos adoptados, coa periodicidade que se determine no procedemento de control interno. Regulamentariamente poderanse determinar as categorías de suxeitos obrigados para as cales non resulte preceptiva a constitución dun órgano de control interno; en tales supostos as funcións deste serán exercidas polo representante ante o Servizo Executivo da Comisión.

Para o exercicio das súas funcións o representante ante o Servizo Executivo da Comisión e o órgano de control interno deberán contar cos recursos materiais, humanos e técnicos necesarios. Regulamentariamente determinarase para determinadas categorías de suxeitos obrigados a existencia de constituír unidades técnicas para o tratamento e a análise da información.

Os órganos de prevención do branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo operarán, en todo caso, con separación funcional do departamento ou unidade de auditoría interna do suxeito obrigado.

3. Os suxeitos obrigados, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, deberán aprobar un manual adecuado de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, que se manterá actualizado, con información completa sobre as medidas de control interno a que se refiren os puntos anteriores. Para o exercicio da súa función de supervisión e inspección, o manual estará á disposición do Servizo Executivo da Comisión, que poderá propor ao Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias a formulación de requirimentos en que insten os suxeitos obrigados a adoptaren as medidas correctoras oportunas.

Os suxeitos obrigados poderán remitir voluntariamente o seu manual ao Servizo Executivo da Comisión, para os efectos de que este determine a adecuación das medidas de control interno establecidas, ou que se propoñan establecer. A conformidade do manual coas recomendacións formuladas polo Servizo Executivo da Comisión permitirá entender cumprida a obriga establecida neste punto.

4. As medidas de control interno previstas neste artigo poderanse establecer no nivel de grupo, de acordo coa definición recollida no artigo 24.2.a), sempre que a dita decisión se comunique ao Servizo Executivo da Comisión, con especificación dos suxeitos obrigados comprendidos dentro da estrutura do grupo.

Artigo 27. *Órganos centralizados de prevención.*

1. Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderase acordar a constitución de órganos centralizados de prevención das profesións colexiadas suxeitas a esta lei.

Os órganos centralizados de prevención terán por función a intensificación e canalización da colaboración das profesións colexiadas coas autoridades xudiciais, policiais e administrativas responsables da prevención e represión do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, sen prexuízo da responsabilidade directa dos profesionais incorporados como suxeitos obrigados. O representante do órgano centralizado de prevención terá a condición de representante dos profesionais incorporados para efectos do disposto no artigo 26.2.

2. Os órganos centralizados de prevención examinarán, por propia iniciativa ou por petición dos profesionais incorporados, as operacións a que se refire o artigo 17, e comunicaranllas ao Servizo Executivo da Comisión cando concorran as circunstancias establecidas no artigo 18. Os profesionais incorporados deberánlle facilitar ao órgano centralizado de prevención toda a información que este lles requira para o exercicio das

súas funcións. Así mesmo, de conformidade co disposto no artigo 21, os profesionais incorporados facilitarán toda a documentación e información que a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou os seus órganos de apoio lles requiran, directamente ou por medio do órgano centralizado de prevención, para o exercicio das súas competencias.

3. Con excepción dos funcionarios a que se refire o artigo 2.1.n), a incorporación dos suxeitos obrigados aos órganos centralizados de prevención será voluntaria.

Artigo 28. *Exame externo.*

1. As medidas de control interno a que se refire o artigo 26 serán obxecto de exame anual por un experto externo.

Os resultados do exame serán consignados nun informe escrito que describirá detalladamente as medidas de control interno existentes, valorará a súa eficacia operativa e propondrá, de ser o caso, eventuais rectificacións ou melloras. Non obstante, nos dous anos sucesivos á emisión do informe, poderá este ser substituído por un informe de seguimento emitido polo experto externo, referido exclusivamente á adecuación das medidas adoptadas polo suxeito obrigado para solucionar as deficiencias identificadas.

Mediante orde do ministro de Economía e Facenda poderanse aprobar os modelos a que se deberán axustar os informes emitidos.

O informe elevarase no prazo máximo de tres meses desde a data de emisión ao Consello de Administración ou, de ser o caso, ao órgano de administración ou ao principal órgano directivo do suxeito obrigado, que adoptará as medidas necesarias para solucionar as deficiencias identificadas.

2. Os suxeitos obrigados deberán encomendar a práctica do exame externo a persoas que reúnan condicións académicas e de experiencia profesional que as fagan idóneas para o desempeño da función.

Os que pretendan actuar como expertos externos deberanllo comunicar ao Servizo Executivo da Comisión antes de iniciaren a súa actividade e informar este semestralmente da relación de suxeitos obrigados cuxas medidas de control interno examinasen.

Os suxeitos obrigados non poderán encomendar a práctica do exame externo a aquelas persoas físicas que lles prestasen ou presten calquera outra clase de servizos retribuídos durante os tres anos anteriores ou posteriores á emisión do informe.

3. O informe estará en todo caso á disposición da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou dos seus órganos de apoio durante os cinco anos seguintes á data de emisión.

4. A obriga establecida neste artigo non será exigible aos empresarios ou profesionais individuais.

Artigo 29. *Formación de empregados.*

Os suxeitos obrigados adoptarán as medidas oportunas para que os seus empregados teñan coñecemento das exixencias derivadas desta lei.

Estas medidas incluírán a participación debidamente acreditada dos empregados en cursos específicos de formación permanente orientados a detectar as operacións que poidan estar relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo e instruílos sobre a forma de proceder en tales casos. As accións formativas serán obxecto dun plan anual que, deseñado en función dos riscos do sector de negocio do suxeito obrigado, será aprobado polo órgano de control interno.

Artigo 30. *Protección e idoneidade de empregados, directivos e axentes.*

1. Os suxeitos obrigados adoptarán as medidas adecuadas para manter a confidencialidade sobre a identidade dos empregados, directivos ou axentes que realizen unha comunicación aos órganos de control interno.

Toda autoridade ou funcionario tomará as medidas apropiadas co fin de protexer fronte a calquera ameaza ou acción hostil os empregados, directivos ou axentes dos suxeitos

obrigados que comuniquen indicios de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

O representante a que se refire o artigo 26.2 será a persoa que comparecerá en toda clase de procedementos administrativos ou xudiciais en relación cos datos recollidos nas comunicacións ao Servizo Executivo da Comisión ou calquera outra información complementaria que se poida referir a aquelas cando se considere imprescindible obter a aclaración, complemento ou confirmación do propio suxeito obrigado.

2. Os suxeitos obrigados establecerán por escrito e aplicarán políticas e procedementos adecuados para asegurar altos estándares éticos na contratación de empregados, directivos e axentes.

Artigo 31. *Sucursais e filiais en países terceiros.*

1. Os suxeitos obrigados aplicarán nas súas sucursais e filiais con participación maioritaria situadas en países terceiros medidas de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo polo menos equivalentes ás establecidas polo dereito comunitario.

O Servizo Executivo da Comisión poderá supervisar a idoneidade de tales medidas.

2. Cando o dereito do país terceiro non permita a aplicación de medidas equivalentes ás establecidas polo dereito comunitario, os suxeitos obrigados adoptarán respecto das súas sucursais e filiais con participación maioritaria medidas adicionais para facer fronte eficazmente ao risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, e informarán o Servizo Executivo da Comisión, que poderá propor ao Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias a formulación de requirimentos para a adopción de medidas de obrigado cumprimento.

A Secretaría da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias (en diante, a Secretaría da Comisión) informará a Comisión Europea daqueles casos en que o dereito do país terceiro non permita a aplicación de medidas equivalentes e nos cales se poida actuar no marco dun procedemento acordado para achar unha solución.

Artigo 32. *Protección de datos de carácter persoal.*

1. O tratamento de datos de carácter persoal, así como os ficheiros, automatizados ou non, creados para o cumprimento das disposicións desta lei someteranse ao disposto na Lei orgánica 15/1999 e na súa normativa de desenvolvemento.

2. Non se requirirá o consentimento do interesado para o tratamento de datos que resulte necesario para o cumprimento das obrigas de información a que se refire o capítulo III.

Tampouco será necesario o mencionado consentimento para as comunicacións de datos previstas no citado capítulo e, en particular, para as previstas no artigo 24.2.

3. En virtude do disposto no artigo 24.1, e en relación coas obrigas a que se refire o punto anterior, non será de aplicación ao tratamento de datos a obriga de información prevista no artigo 5 da Lei orgánica 15/1999.

Así mesmo, non serán de aplicación aos ficheiros e tratamentos a que se refire este precepto as normas contidas na citada lei orgánica referidas ao exercicio dos dereitos de acceso, rectificación, cancelación e oposición. En caso de exercicio dos citados dereitos polo interesado, os suxeitos obrigados limitaranse a pórllle de manifesto o disposto neste artigo.

O disposto neste punto será igualmente aplicable aos ficheiros creados e xestionados polo Servizo Executivo da Comisión para o cumprimento das funcións que lle outorga esta lei.

4. Os órganos centralizados de prevención a que se refire o artigo 27 terán a condición de encargados do tratamento para os efectos previstos na normativa de protección de datos de carácter persoal.

5. Serán de aplicación aos ficheiros a que se refire este artigo as medidas de seguridade de nivel alto previstas na normativa de protección de datos de carácter persoal.

Artigo 33. *Intercambio de información entre suxeitos obrigados e ficheiros centralizados de prevención da fraude.*

1. Sen prexuízo do establecido no artigo 24.2, cando concorran as circunstancias excepcionais que se determinen regulamentariamente, a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias poderá acordar o intercambio de información referida a determinado tipo de operacións distintas das previstas no artigo 18 ou a clientes suxeitos a determinadas circunstancias, sempre que este intercambio se produza entre suxeitos obrigados que se encontren nunha ou varias das categorías previstas no artigo 2.

O acordo determinará en todo caso o tipo de operación ou a categoría de cliente respecto da cal se autoriza o intercambio de información, así como as categorías de suxeitos obrigados que poderán intercambiar a información.

2. Así mesmo, os suxeitos obrigados poderán intercambiar información relativa ás operacións a que se refiren os artigos 18 e 19 coa única finalidade de previr ou impedir operacións relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo cando das características ou operativa do suposto concreto se desprenda a posibilidade de que, unha vez rexeitada, se poida intentar ante outros suxeitos obrigados o desenvolvemento dunha operativa total ou parcialmente similar a aquela.

3. Os suxeitos obrigados e as autoridades xudiciais, policiais e administrativas competentes en materia de prevención ou represión do branqueo de capitais ou do financiamento do terrorismo poderán consultar a información contida nos ficheiros que foren creados, de acordo co previsto na normativa vixente en materia de protección de datos de carácter persoal, por entidades privadas coa finalidade de prevención da fraude no sistema financeiro, sempre que o acceso á dita información for necesario para as finalidades descritas nos puntos anteriores.

4. O acceso aos datos a que se refire este precepto deberá quedar limitado aos órganos de control interno previstos no artigo 26, con inclusión das unidades técnicas que constitúan os suxeitos obrigados.

5. Non será de aplicación aos intercambios de información previstos neste artigo o disposto na Lei orgánica 15/1999 no referente á existencia de consentimento do interesado, o deber de información a este e o exercicio dos dereitos de acceso, rectificación, cancelación e oposición.

Serán de aplicación aos tratamentos derivados das comunicacións previstas neste artigo as medidas de seguridade de nivel alto previstas na normativa de protección de datos de carácter persoal.

CAPÍTULO V

Dos medios de pagamento

Artigo 34. *Obriga de declarar.*

1. Deberán presentar declaración previa nos termos establecidos neste capítulo as persoas físicas que, actuando por conta propia ou de terceiro, realicen os seguintes movementos:

- a) Saída ou entrada en territorio nacional de medios de pagamento por importe igual ou superior a 10.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.
- b) Movementos por territorio nacional de medios de pagamento por importe igual ou superior a 100.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.

Para estes efectos, entenderase por movemento calquera cambio de lugar ou posición que se verifique no exterior do domicilio do portador dos medios de pagamento.

Exceptúanse da obriga de declaración establecida neste artigo as persoas físicas que actúen por conta de empresas que, debidamente autorizadas e inscritas polo Ministerio do Interior, exerzan actividades de transporte profesional de fondos ou medios de pagamento.

2. Para os efectos desta lei entenderase por medios de pagamento:
  - a) O papel moeda e a moeda metálica, nacionais o estranxeiros.
  - b) Os cheques bancarios ao portador denominados en calquera moeda.
  - c) Calquera outro medio físico, incluídos os electrónicos, concibido para ser utilizado como medio de pagamento ao portador.

3. En caso de saída ou entrada en territorio nacional estarán así mesmo suxeitos á obriga de declaración establecida neste artigo os movementos por importe superior a 10.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira de efectos negociables ao portador, incluídos instrumentos monetarios como os cheques de viaxe, instrumentos negociables, incluídos cheques, obrigas de pagamento e ordes de pagamento, xa sexan expedidos ao portador, endosados sen restrición, expedidos á orde dun beneficiario ficticio ou noutra forma en virtude da cal a súa titularidade se transmita á entrega, e os instrumentos incompletos, incluídos cheques, obrigas de pagamento e ordes de pagamento, asinados pero con omisión do nome do beneficiario.

4. A declaración establecida neste artigo axustarase ao modelo aprobado e deberá conter datos veraces relativos ao portador, propietario, destinatario, importe, natureza, procedencia, uso previsto, itinerario e modo de transporte dos medios de pagamento. A obriga de declarar entenderase incumplida cando a información consignada sexa incorrecta ou incompleta.

O modelo de declaración, unha vez integramente cuberto, será asinado e presentado pola persoa que transporte os medios de pagamento. Durante todo o movemento os medios de pagamento deberán ir acompañados da oportuna declaración debidamente dilixenciada e ser transportados pola persoa consignada como portador.

Mediante orde do ministro de Economía e Facenda regularase o modelo, forma e lugar de declaración e poderanse modificar as contías recollidas nas alíneas a) e b) do punto primeiro deste artigo.

Artigo 35. *Control e intervención dos medios de pagamento.*

1. Co fin de comprobar o cumprimento da obriga de declaración establecida no artigo precedente, os funcionarios alfandegueiros ou policiais estarán facultados para controlar e inspeccionar as persoas físicas, as súas equipaxes e os seus medios de transporte.

O control e inspección de mercadorías verificarase de acordo co establecido na lexislación alfandegueira.

2. A omisión da declaración, cando esta sexa preceptiva, ou a falta de veracidade dos datos declarados, sempre que se poida considerar como especialmente relevante, determinará a intervención polos funcionarios alfandegueiros ou policiais actuantes da totalidade dos medios de pagamento achados, salvo o mínimo de supervivencia que se poida determinar mediante orde do ministro de Economía e Facenda.

Para estes efectos, considerarase en todo caso como especialmente relevante a falta de veracidade total ou parcial dos datos relativos ao portador, propietario, destinatario, procedencia ou uso previsto dos medios de pagamento, así como a variación por exceso ou defecto do importe declarado respecto do real en máis dun 10 por cento ou de 3.000 euros.

Así mesmo, procederá a intervención cando, malia declararse o movemento ou non excederse o limiar de declaración, existan indicios ou certeza de que os medios de pagamento están relacionados co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo, ou cando concorran dúbidas racionais sobre a veracidade dos datos consignados na declaración.

Os medios de pagamento intervidos ingresaranse na mesma moeda ou divisa intervida nas contas abertas a nome da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, e non estarán suxeitos ao disposto no artigo 34 os funcionarios policiais ou alfandegueiros actuantes.

A acta de intervención, da cal se dará traslado inmediato ao Servizo Executivo da Comisión para a súa investigación e á Secretaría da Comisión para a incoación, de ser o

caso, do correspondente procedemento sancionador, deberá indicar expresamente se os medios de pagamento intervidos foron achados en lugar ou situación que mostrase unha clara intención de ocultalos. A acta de intervención terá valor probatorio, sen prexuízo das probas que en defensa dos seus dereitos ou intereses poidan achegar os interesados.

3. Cando no curso dun procedemento xudicial se aprecie incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo precedente, o xulgado ou tribunal comunicarllo á Secretaría da Comisión, pondo á súa disposición os medios de pagamento intervidos non suxeitos a responsabilidades penais, e procederase segundo o previsto no punto precedente.

Artigo 36. *Tratamento da información.*

A información obtida como resultado da obriga de declaración deberá remitirse ao Servizo Executivo da Comisión mediante a utilización de medios electrónicos, informáticos ou telemáticos con uso do soporte informático normalizado que determine o Servizo Executivo da Comisión. A información relativa ás incautacións centralizarase na Secretaría da Comisión.

A Administración tributaria e as forzas e corpos de seguridade terán acceso á información a que se refire o parágrafo precedente para o exercicio das súas competencias.

Artigo 37. *Intercambio de información.*

A información obtida a partir da declaración establecida no artigo 34 ou dos controis a que se refire o artigo 35 poderase transmitir ás autoridades competentes doutros Estados.

Cando haxa indicios de relación co produto dunha fraude ou con calquera outra actividade ilegal que prexudique os intereses financeiros da Comunidade Europea, a dita información transmitirase tamén á Comisión Europea.

CAPÍTULO VI

Outras disposicións

Artigo 38. *Comercio de bens.*

As persoas físicas ou xurídicas que comercien profesionalmente con bens quedarán suxeitas ás obrigas establecidas nos artigos 3, 17, 18, 19, 21, 24 e 25 respecto das transaccións en que os cobramentos ou pagamentos se efectúen cos medios de pagamento a que se refire o artigo 34.2 desta lei e por importe superior a 15.000 euros, xa se realicen nunha ou en varias operacións entre as cales pareza existir algún tipo de relación.

En función dunha análise do risco poderanse estender regulamentariamente respecto das referidas transaccións todas ou algunhas das restantes obrigas establecidas nesta lei.

Artigo 39. *Fundacións e asociacións.*

O protectorado e o padroado, en exercicio das funcións que lles atribúe a Lei 50/2002, do 26 de decembro, de fundacións, e o persoal con responsabilidades na xestión das fundacións velarán para que estas non sexan utilizadas para o branqueo de capitais ou para canalizar fondos ou recursos ás persoas ou entidades vinculadas a grupos ou organizacións terroristas.

Para estes efectos, todas as fundacións conservarán durante o prazo establecido no artigo 25 rexistros coa identificación de todas as persoas que acheguen ou reciban a título gratuito fondos ou recursos da fundación, nos termos dos artigos 3 e 4 desta lei. Estes rexistros estarán á disposición do protectorado, da Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo, da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou dos seus órganos de apoio, así como dos órganos administrativos

ou xudiciais con competencias no ámbito da prevención ou persecución do branqueo de capitais ou do terrorismo.

O disposto nos parágrafos anteriores será, así mesmo, de aplicación ás asociacións, e corresponderá en tales casos ao órgano de goberno ou asemblea xeral, aos membros do órgano de representación que xestione os intereses da asociación e ao organismo encargado de verificar a súa constitución, no exercicio das funcións que ten atribuídas polo artigo 34 da Lei orgánica 1/2002, do 22 de marzo, reguladora do dereito de asociación, cumprir co establecido neste artigo.

Atendendo aos riscos a que se encontre exposto o sector, poderanse estender regulamentariamente ás fundacións e asociacións as restantes obrigas establecidas nesta lei.

Artigo 40. *Entidades xestoras colaboradoras.*

Os xestores de sistemas de pagamento e de compensación e liquidación de valores e produtos financeiros derivados, así como os xestores de tarxetas de crédito ou débito emitidas por outras entidades, colaborarán coa Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e cos seus órganos de apoio proporcionando a información de que dispoñan relativa ás operacións efectuadas, conforme o previsto no artigo 21.1.

Artigo 41. *Envío de diñeiro.*

Nas operacións de envío de diñeiro a que se refire o artigo 2 da Lei 16/2009, do 13 de novembro, de servizos de pagamento, as transferencias correspondentes deberanse cursar a través de contas abertas en entidades de crédito, tanto no país de destino dos fondos coma en calquera outro en que operen os correspondentes no estranxeiro ou sistemas intermedios de compensación. As entidades que presten servizos de envío de diñeiro só contratarán con correspondentes no estranxeiro ou sistemas intermedios de compensación que contén con métodos adecuados de liquidación de fondos e de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

Os fondos así xestionados deberán ser utilizados única e exclusivamente para o pagamento das transferencias ordenadas, sen que caiba o emprego destes para outros fins. En todo caso, o aboamento aos correspondentes que paguen aos beneficiarios das transferencias farase necesariamente en contas en entidades de crédito abertas no país en que se efectúe ese pagamento.

En todo momento, as entidades a que se refire este artigo deberán asegurar o seguimento da operación ata a súa recepción polo beneficiario final, e esta información deberá ser facilitada de conformidade co previsto no artigo 21.1.

Artigo 42. *Contramedidas financeiras internacionais.*

Sen prexuízo do efecto directo dos regulamentos comunitarios, o Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía e Facenda, poderá prohibir, restrinxir ou condicionar as transaccións económicas con Estados, entidades ou persoas respecto das cales unha organización, institución ou grupo internacional decida ou recomende a adopción de contramedidas financeiras.

Artigo 43. *Ficheiro de titularidades financeiras.*

1. Coa finalidade de previr e impedir o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo, as entidades de crédito deberán declarar ao Servizo Executivo da Comisión, coa periodicidade que regulamentariamente se determine, a apertura ou cancelación de contas correntes, contas de aforro, contas de valores e depósitos a prazo.

A declaración conterà, en todo caso, os datos identificativos dos titulares, representantes ou autorizados, así como de calquera outra persoa con poderes de disposición, a data de apertura ou cancelación, o tipo de conta ou depósito e os datos identificativos da entidade de crédito declarante.

2. Os datos declarados serán incluídos nun ficheiro de titularidade pública, denominado ficheiro de titularidades financeiras, do cal será responsable a Secretaría de Estado de Economía.

O Servizo Executivo da Comisión, como encargado do tratamento, determinará, conforme o establecido na Lei orgánica 15/1999, as características técnicas do ficheiro, e poderá aprobar as instrucións pertinentes.

3. Con ocasión da investigación de delitos relacionados co branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo, os xuíces de instrución, o Ministerio Fiscal e, logo de autorización xudicial ou do Ministerio Fiscal, as forzas e corpos de seguridade, poderán obter os datos declarados no ficheiro de titularidades financeiras. O Servizo Executivo da Comisión poderá obter os referidos datos para o exercicio das súas competencias. A Axencia Estatal de Administración Tributaria poderá obter os referidos datos nos termos previstos na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Toda petición de acceso aos datos do ficheiro de titularidades financeiras deberá ser adecuadamente motivada polo órgano requirente, que será responsable da regularidade do requirimento. En ningún caso se poderá requirir o acceso ao ficheiro para finalidades distintas da prevención ou represión do branqueo de capitais ou do financiamento do terrorismo.

4. Sen prexuízo das competencias que correspondan á Axencia Española de Protección de Datos, un membro do Ministerio Fiscal designado polo fiscal xeral do Estado, de conformidade cos trámites previstos no Estatuto orgánico do Ministerio Fiscal e que durante o exercicio desta actividade non se encontre desenvolvendo a súa función nalgún dos órganos do Ministerio Fiscal encargados da persecución dos delitos de branqueo de capitais ou financiamento do terrorismo velará polo uso adecuado do ficheiro, para cuxos efectos poderá requirir xustificación completa dos motivos de calquera acceso.

CAPÍTULO VII

Da organización institucional

Artigo 44. *Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.*

1. O impulso e a coordinación da execución desta lei corresponderá á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, dependente da Secretaría de Estado de Economía.

2. Serán funcións da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias as seguintes:

a) Dirixir e impulsar as actividades de prevención da utilización do sistema financeiro ou doutros sectores de actividade económica para o branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo, así como de prevención das infraccións administrativas da normativa sobre transaccións económicas co exterior.

b) Colaborar coas forzas e corpos de seguridade, coordinando as actividades de investigación e prevención levadas a cabo polos restantes órganos das administracións públicas que teñan atribuídas competencias nas materias sinaladas na alínea precedente.

c) Garantir o máis eficaz auxilio nestas materias aos órganos xudiciais, ao Ministerio Fiscal e á Policía xudicial.

d) Nomear o director do Servizo Executivo da Comisión. O nomeamento realizarase por proposta do presidente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, logo de consulta co Banco de España.

e) Aprobar, logo de consulta co Banco de España, o orzamento do Servizo Executivo da Comisión.

f) Orientar de forma permanente a actuación do Servizo Executivo da Comisión e aprobar a súa estrutura organizativa e directrices de funcionamento.

g) Aprobar, por proposta do Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, dos órganos de supervisión das entidades financeiras, o plan anual de inspección dos suxeitos obrigados, que terá carácter reservado.

h) Formular requirimentos aos suxeitos obrigados no ámbito do cumprimento das obrigas desta lei.

i) Servir de canle de colaboración entre a Administración pública e as organizacións representativas dos suxeitos obrigados nas materias e ámbitos de actuación regulados nesta lei.

j) Aprobar orientacións e guías de actuación para os suxeitos obrigados.

k) Emitir informes sobre os proxectos de disposicións que regulen aspectos relacionados con esta lei.

l) Elevar ao ministro de Economía e Facenda as propostas de sanción cuxa adopción corresponda a este ou ao Consello de Ministros.

m) Acordar cos órganos supervisores das entidades financeiras, mediante o asinamento dos oportunos convenios, a coordinación das súas actuacións coas do Servizo Executivo da Comisión en materia de supervisión e inspección do cumprimento das obrigas impostas a tales entidades nesta lei, co obxecto de asegurar a eficiencia na realización dos seus cometidos. Nos ditos convenios poderase prever que, sen prexuízo das competencias de supervisión e inspección do Servizo Executivo, os citados órganos supervisores exerzan funcións de supervisión do cumprimento das obrigas establecidas nos capítulos II, III e IV desta lei con respecto aos suxeitos obrigados e asuman a función de efectuar recomendacións, así como propor requirimentos que formulará o Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

n) Elaborar as estatísticas sobre branqueo de capitais e financiamento do terrorismo, para cuxo efecto deberán prestarlle a súa colaboración todos os órganos con competencias na materia. En particular, a Comisión Nacional de Estatística Xudicial facilitará os datos estatísticos sobre procesos xudiciais que teñan por obxecto delitos de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.

ñ) As demais funcións que lle atribúan as disposicións legais vixentes.

3. A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias estará presidida polo secretario de Estado de Economía e terá a composición que regulamentariamente se estableza. Contará, en todo caso, coa adecuada representación do Ministerio Fiscal, dos ministerios e institucións con competencias na materia, dos órganos supervisores das entidades financeiras, así como das comunidades autónomas con competencias para a protección de persoas e bens e para o mantemento da seguridade cidadá.

A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias poderá actuar en pleno o a través dun comité permanente que, coa composición que se determine regulamentariamente e presidido polo director xeral do Tesouro e Política Financeira, exercerá as funcións previstas nas alíneas f), g) e h) do punto precedente, ou calquera outra que o pleno lle delegue expresamente. A asistencia ao pleno da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e ao seu Comité Permanente será persoal e non delegable.

Reglamentariamente, poderanse establecer outros comités dependentes da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

4. A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e a Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo prestaranse a máxima colaboración para o exercicio das súas respectivas competencias.

Artigo 45. *Órganos de apoio da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.*

1. A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias levará a cabo o seu labor co apoio da Secretaría da Comisión e do Servizo Executivo da Comisión.

2. A secretaría da Comisión será desempeñada pola unidade orgánica, con rango polo menos de subdirección xeral, das existentes na Secretaría de Estado de Economía, que regulamentariamente se determine. Quen dirixa a dita unidade orgánica terá, con carácter nato, o cargo de secretario da Comisión e dos seus comités.

Corresponderá á Secretaría da Comisión, entre outras funcións, instruír os procedementos sancionadores que procederen por infracción das obrigas previstas nesta lei, así como formular ao Comité Permanente a correspondente proposta de resolución. Así mesmo, a Secretaría da Comisión dirixirá aos suxeitos obrigados os requirimentos do Comité Permanente e dará conta a este do cumprimento dos ditos requirimentos.

3. O Servizo Executivo da Comisión é un órgano dependente, orgánica e funcionalmente, da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, a cal, a través do seu Comité Permanente, orientará de forma permanente a súa actuación e aprobará as súas directrices de funcionamento.

As competencias relativas ao réxime económico, orzamentario e de contratación do Servizo Executivo da Comisión serán exercidas polo Banco de España de acordo coa súa normativa específica, subscribíndose, para estes efectos, o oportuno convenio coa Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

Os empregados do Banco de España destinados no Servizo Executivo da Comisión manterán a súa relación laboral co Banco de España, dependerán funcionalmente do Servizo Executivo e rexeranse pola normativa que regule o réxime de persoal do Banco de España.

O orzamento do Servizo Executivo, tras a súa aprobación pola Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, integrarase, coa debida separación, na proposta de orzamento de gastos de funcionamento e investimentos a que se refire o artigo 4.2 da Lei 13/1994, do 1 de xuño, de autonomía do Banco de España. Os gastos que contra o citado orzamento se deban realizar serán atendidos polo Banco de España, que se resarcirá deles na forma que se sinala no punto 5 deste artigo.

4. O Servizo Executivo da Comisión, sen prexuízo das competencias atribuídas ás forzas e corpos da seguridade e a outros servizos da Administración, exercerá as seguintes funcións:

- a) Prestar o necesario auxilio aos órganos xudiciais, ao Ministerio Fiscal, á Policía xudicial e aos órganos administrativos competentes.
- b) Elevar aos órganos e institucións sinalados na alínea precedente as actuacións das que deriven indicios racionais de delito ou, de ser o caso, infracción administrativa.
- c) Recibir as comunicacións previstas nos artigos 18 e 20.
- d) Analizar a información recibida e darlle a canle que en cada caso proceda.
- e) Executar as ordes e seguir as orientacións ditadas pola Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou polo seu Comité Permanente, así como elevarlle os informes que solicite.
- f) Supervisar e inspeccionar o cumprimento das obrigas dos suxeitos obrigados establecidas nesta lei, de conformidade co previsto no artigo 47.
- g) Efectuar recomendacións aos suxeitos obrigados orientadas á mellora das medidas de control interno.
- h) Proporlle ao Comité Permanente a formulación de requirimentos aos suxeitos obrigados.
- i) Emitir informe, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, nos procedementos de creación de entidades financeiras sobre a adecuación das medidas de control interno previstas no programa de actividades.
- j) Emitir informe, coas excepcións que se determinen regulamentariamente, nos procedementos de avaliación cautelara das adquisicións e dos incrementos de participacións no sector financeiro.
- k) As demais previstas nesta lei ou que lle atribúan as disposicións legais vixentes.

5. O Banco de España, polos gastos que realice ao abeiro do orzamento aprobado pola Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, formará

unha conta que, debidamente xustificada, remitirá á Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira. A citada dirección, unha vez comprobada a dita conta, aboaralla ao Banco de España con cargo ao concepto non orzamentario que para estes efectos cree a Intervención Xeral da Administración do Estado.

O saldo que presente o citado concepto será regularizado con cargo aos beneficios que o Banco de España ingresa anualmente no Tesouro Público.

6. A responsabilidade patrimonial do Estado pola actuación dos órganos da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias será exixible, de ser o caso, ante o ministro de Economía e Facenda nos termos establecidos pola Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Artigo 46. *Informes de intelixencia financeira.*

1. O Servizo Executivo da Comisión analizará a información recibida dos suxeitos obrigados ou doutras fontes, e remitirá, se aprecia a existencia de indicios ou certeza de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, o correspondente informe de intelixencia financeira ao Ministerio Fiscal ou aos órganos xudiciais, policiais ou administrativos competentes.

A información e documentación de que dispoña o Servizo Executivo da Comisión e os informes de intelixencia financeira terán carácter confidencial, e toda autoridade ou funcionario que acceda ao seu contido deberá gardar reserva sobre eles. En particular, non será en ningún caso obxecto de revelación a identidade dos analistas que interviñesen na elaboración dos informes de intelixencia financeira nin a dos empregados, directivos ou axentes que comunicasen a existencia de indicios aos órganos de control interno do suxeito obrigado.

Os informes de intelixencia financeira non terán valor probatorio e non poderán ser incorporados directamente ás dilixencias xudiciais o administrativas.

2. Os órganos destinatarios dos informes de intelixencia financeira informarán periodicamente o Servizo Executivo da Comisión sobre o destino dado a eles. A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias poderá acordar cos órganos destinatarios un procedemento de valoración dos informes de intelixencia financeira.

O Servizo Executivo da Comisión poderá informar os suxeitos obrigados respecto do curso dado ás comunicacións. A información que o Servizo Executivo da Comisión lles facilite aos suxeitos obrigados terá carácter confidencial, e os seus receptores deberán gardar a debida reserva.

O Servizo Executivo da Comisión valorará a calidade das comunicacións realizadas de conformidade co artigo 18, e notificaralles periodicamente a dita valoración aos órganos de administración ou dirección dos suxeitos obrigados.

Artigo 47. *Supervisión e inspección.*

1. O Servizo Executivo da Comisión supervisará o cumprimento das obrigas establecidas nesta lei, axustando a súa actuación, respecto das entidades financeiras, aos convenios subscritos ao abeiro do artigo 44. En todo caso, o Servizo Executivo da Comisión poderá practicar, respecto de calquera suxeito obrigado, as actuacións inspectoras necesarias para comprobar o cumprimento das obrigas relacionadas coas funcións que ten asignadas.

As actuacións inspectoras do Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, as dos órganos supervisores das entidades financeiras, serán obxecto dun plan anual orientativo que aprobará a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, sen prexuízo de que o Comité Permanente poida acordar motivadamente a realización de actuacións inspectoras adicionais.

O Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, os órganos supervisores das entidades financeiras, informarán motivadamente a Comisión de Prevención do

Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias con carácter anual das actuacións que, incluídas no plan do exercicio anterior, non se puidesen, de ser o caso, realizar.

2. Os suxeitos obrigados, os seus empregados, directivos e axentes, prestarán a máxima colaboración ao persoal do Servizo Executivo da Comisión, e facilitarán sen ningunha restrición toda a información ou documentación se lles requira, incluídos libros, asentos contables, rexistros, programas informáticos, arquivos en soporte magnético, comunicacións internas, actas, declaracións oficiais, e calquera outro relacionado coas materias suxeitas a inspección.

3. O Servizo Executivo da Comisión, ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44, remitirán o correspondente informe de inspección á Secretaría da Comisión, que propondrá o que resulte procedente ao Comité Permanente. Así mesmo, o Servizo Executivo da Comisión, ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44, poderán proporlle ao Comité Permanente a adopción de requirimentos instando o suxeito obrigado a adoptar as medidas correctoras que se consideren necesarias.

Os informes de inspección do Servizo Executivo da Comisión ou dos órganos supervisores terán valor probatorio, sen prexuízo das probas que en defensa dos seus dereitos ou intereses poidan achegar os interesados.

Artigo 48. *Réxime de colaboración.*

1. Toda autoridade ou funcionario que descubra feitos que poidan constituír indicio ou proba de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, xa sexa durante as inspeccións efectuadas ás entidades obxecto de supervisión, ou de calquera outro modo, deberá informar diso o Servizo Executivo da Comisión. Sen prexuízo da posible responsabilidade penal, o incumprimento desta obriga polos funcionarios públicos que non sexan suxeitos obrigados conforme o artigo 2 sancionárase disciplinariamente conforme a lexislación específica que lles sexa de aplicación. A obriga sinalada neste punto estenderase igualmente á información que a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou os seus órganos de apoio requiran no exercicio das súas competencias.

En todo caso, o Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, a Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado, o Instituto de Contabilidade e Auditoría de Contas, os colexios profesionais e os órganos estatais ou autonómicos competentes, segundo corresponda, informarán razoadamente a Secretaría da Comisión cando no exercicio do seu labor inspector ou supervisor aprecien posibles infraccións das obrigas establecidas nesta lei.

Os órganos xudiciais, de oficio ou por instancia do Ministerio Fiscal, remitirán testemuño á Secretaría da Comisión cando no curso do proceso aprecien indicios de incumprimento desta lei que non sexan constitutivos de delito.

2. Cando exerza as súas funcións en relación con entidades financeiras sometidas a lexislación especial, o Servizo Executivo da Comisión poderá solicitar do Banco de España, da Comisión Nacional do Mercado de Valores ou da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, segundo corresponda, toda a información e colaboración precisas para levalas a cabo.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, o Servizo Executivo da Comisión terá acceso directo á información estatística sobre movementos de capitais e transaccións económicas co exterior comunicada ao Banco de España conforme o disposto na lexislación aplicable a tales operacións. Así mesmo, as entidades xestoras e a Tesouraría Xeral da Seguridade Social deberán ceder os datos de carácter persoal e a información que obtivesen no exercicio das súas funcións á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, por requirimento do seu Servizo Executivo, no exercicio das competencias que esta lei lle atribúe.

3. De acordo coas directrices que estableza a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, o Servizo Executivo da Comisión e, de ser o caso, a Secretaría da Comisión, colaborarán coas autoridades doutros Estados que exerzan competencias análogas.

O intercambio de información estará condicionado ao disposto nos convenios e tratados internacionais ou, de ser o caso, ao principio xeral de reciprocidade, así como ao sometemento das ditas autoridades estranxeiras ás mesmas obrigas de segredo profesional que rexen para as españolas.

O intercambio de información do Servizo Executivo da Comisión con unidades de intelixencia financeira estranxeiras realizarase de acordo cos principios do Grupo Egmont ou nos termos do correspondente memorando de entendemento. Os memorandos de entendemento con unidades de intelixencia financeira serán subscritos polo director do Servizo Executivo, coa autorización previa da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

O intercambio de información do Servizo Executivo da Comisión con unidades de intelixencia financeira de Estados da Unión Europea realizarase de conformidade coa Decisión 2000/642/JAI do Consello, do 17 de outubro de 2000, relativa ás disposicións de cooperación entre as unidades de intelixencia financeira dos Estados membros para o intercambio de información, ou norma que a substitúa.

Artigo 49. *Deber de segredo.*

1. Todas as persoas que desempeñen ou teñan desempeñado unha actividade para a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou para calquera dos seus órganos e tivesen coñecemento das súas actuacións ou de datos de carácter reservado están obrigadas a manter o debido segredo. O incumprimento desta obriga determinará as responsabilidades previstas polas leis. Estas persoas non poderán publicar, comunicar ou exhibir datos ou documentos reservados, nin sequera despois de cesar no servizo, salvo permiso expreso outorgado pola Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

2. Os datos, documentos e informacións que consten en poder da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou de calquera dos seus órganos, en virtude de cantas funcións lles encomendan as leis, terán carácter reservado e non poderán ser divulgados salvo nos seguintes supostos:

a) A difusión, publicación ou comunicación dos datos cando o implicado o consinta expresamente.

b) A publicación de datos agregados a fins estatísticos, ou as comunicacións en forma sumaria ou agregada, de maneira que as persoas ou os suxeitos implicados non poidan ser identificados nin sequera indirectamente.

c) A achega de información por requirimento das comisións parlamentarias de investigación.

d) A achega de información por requirimento do Ministerio Fiscal e das autoridades xudiciais ou administrativas que, en virtude do establecido en normas con rango de lei, estean facultadas para tales efectos. En tales casos, a autoridade requirente invocará expresamente o precepto legal que habilite a petición de información, sendo responsable da regularidade do requirimento.

e) A solicitude de informes ou os requirimentos de información pola Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou polos seus órganos de apoio, sen prexuízo do deber de reserva da persoa ou entidade a que se solicite o informe ou se requira a información.

Sen prexuízo do disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, o intercambio de información entre o Servizo Executivo da Comisión e a Administración tributaria realizarase preferentemente na forma que se determine mediante convenio subscrito entre a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e a Axencia Estatal de Administración Tributaria.

A Secretaría da Comisión poderá facilitar á Administración tributaria e ás forzas e corpos de seguridade a información con relevancia tributaria ou policial.

3. As autoridades, persoas ou entidades públicas que reciban información de carácter reservado procedente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións

Monetarias ou dos seus órganos de apoio quedarán, así mesmo, suxeitas ao deber de segredo regulado neste artigo; deberán adoptar as medidas pertinentes que garantan a reserva e non poderán utilizala senón no marco do cumprimento das funcións que teñan legalmente atribuídas.

CAPÍTULO VIII

Do réxime sancionador

Artigo 50. *Clases de infraccións.*

As infraccións administrativas previstas nesta lei clasificaranse en moi graves, graves e leves.

Artigo 51. *Infraccións moi graves.*

1. Constituirán infraccións moi graves as seguintes:

a) O incumprimento do deber de comunicación previsto no artigo 18, cando algún directivo ou empregado do suxeito obrigado tivese posto de manifesto internamente a existencia de indicios ou a certeza de que un feito ou operación estaba relacionado co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo.

b) O incumprimento da obriga de colaboración establecida no artigo 21 cando medie requirimento escrito da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

c) O incumprimento da prohibición de revelación establecida no artigo 24 ou do deber de reserva previsto nos artigos 46.2 e 49.2.e).

d) A resistencia ou obstrución ao labor inspector, sempre que medie requirimento do persoal actuante expreso e por escrito ao respecto.

e) O incumprimento da obriga de adoptar as medidas correctoras comunicadas por requirimento do Comité Permanente, ás cales se alude nos artigos 26.3, 31.2, 44.2 e 47.3, cando concorra unha vontade deliberadamente rebelde ao cumprimento.

f) A comisión dunha infracción grave cando durante os cinco anos anteriores lle fose imposta ao suxeito obrigado sanción firme en vía administrativa polo mesmo tipo de infracción.

2. Nos termos previstos polos regulamentos comunitarios que establezan medidas restritivas específicas de conformidade cos artigos 60, 301 o 308 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, constituirán infraccións moi graves desta lei as seguintes:

a) O incumprimento doloso da obriga de conxelar ou bloquear os fondos, activos financeiros ou recursos económicos de persoas físicas ou xurídicas, entidades ou grupos designados.

b) O incumprimento doloso da prohibición de pór fondos, activos financeiros ou recursos económicos á disposición de persoas físicas ou xurídicas, entidades ou grupos designados.

Artigo 52. *Infraccións graves.*

1. Constituirán infraccións graves as seguintes:

a) O incumprimento de obrigas de identificación formal, nos termos do artigo 3.

b) O incumprimento de obrigas de identificación do titular real, nos termos do artigo 4.

c) O incumprimento da obriga de obter información sobre o propósito e índole da relación de negocios, nos termos do artigo 5.

d) O incumprimento da obriga de aplicar medidas de seguimento continuo á relación de negocios, nos termos do artigo 6.

e) O incumprimento da obriga de aplicar medidas de dilixencia debida aos clientes existentes, nos termos do artigo 7.2 e da disposición transitoria sétima.

- f) O incumprimento da obriga de aplicar medidas reforzadas de dilixencia debida, nos termos dos artigos 11 a 16.
- g) O incumprimento da obriga de exame especial, nos termos do artigo 17.
- h) O incumprimento da obriga de comunicación por indicio, nos termos do artigo 18, cando non se deba cualificar como infracción moi grave.
- i) O incumprimento da obriga de abstención de execución, nos termos do artigo 19.
- j) O incumprimento da obriga de comunicación sistemática, nos termos do artigo 20.
- k) O incumprimento da obriga de colaboración establecida no artigo 21 cando medie requirimento escrito dun dos órganos de apoio da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.
- l) O incumprimento da obriga de conservación de documentos, nos termos do artigo 25.
- m) O incumprimento da obriga de aprobar por escrito e aplicar políticas e procedementos adecuados de control interno, nos termos do artigo 26.1, incluída a aprobación por escrito e aplicación dunha política expresa de admisión de clientes.
- n) O incumprimento da obriga de comunicar ao Servizo Executivo da Comisión a proposta de nomeamento do representante do suxeito obrigado, ou a negativa a atender os reparos ou observacións formulados, nos termos do artigo 26.2.
- ñ) O incumprimento da obriga de establecer órganos adecuados de control interno, con inclusión, de ser o caso, das unidades técnicas, que operen nos termos previstos no artigo 26.2.
- o) O incumprimento da obriga de dotar o representante ante o Servizo Executivo da Comisión e o órgano de control interno dos recursos materiais, humanos e técnicos necesarios para o exercicio das súas funcións.
- p) O incumprimento da obriga de aprobar e manter á disposición do Servizo Executivo da Comisión un manual adecuado e actualizado de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, nos termos do artigo 26.3.
- q) O incumprimento da obriga de exame externo, nos termos do artigo 28.
- r) O incumprimento da obriga de formación de empregados, nos termos do artigo 29.
- s) O incumprimento da obriga de adoptar por parte do suxeito obrigado as medidas adecuadas para manter a confidencialidade sobre a identidade dos empregados, directivos ou axentes que realizasen unha comunicación aos órganos de control interno, nos termos do artigo 30.1.
- t) O incumprimento da obriga de aplicar, respecto das sucursais e filiais con participación maioritaria situadas en países terceiros, as medidas previstas no artigo 31.
- o) O incumprimento da obriga de aplicar contramedidas financeiras internacionais nos termos do artigo 42.
- v) O incumprimento da obriga establecida no artigo 43 de declarar a apertura ou cancelación de contas correntes, contas de aforro, contas de valores e depósitos a prazo.
- w) O incumprimento da obriga de adoptar as medidas correctoras comunicadas por requirimento do Comité Permanente ás cales se alude nos artigos 26.3, 31.2, 44.2 e 47.3 cando non concorra unha vontade deliberadamente rebelde ao cumprimento.
- x) O establecemento ou mantemento de relacións de negocio ou a execución de operacións prohibidas.
- e) A resistencia ou obstrución ao labor inspector cando non mediase requirimento do persoal actuante expreso e por escrito ao respecto.

2. Salvo que concorran indicios ou certeza de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, as infraccións tipificadas nas alíneas a), b), c), d), e), f) e l) do punto anterior poderán ser cualificadas como leves cando o incumprimento do suxeito obrigado se deba considerar como meramente ocasional ou illado á vista da porcentaxe de incidencias da mostra de cumprimento.

3. Constituirán infraccións graves desta lei:

- a) O incumprimento da obriga de declaración de movementos de medios de pagamento, nos termos do artigo 34.

- b) O incumprimento por fundacións ou asociacións das obrigas establecidas no artigo 39.
- c) O incumprimento das obrigas establecidas no artigo 41, salvo que se deba cualificar como moi grave de conformidade co artigo 51.1.b).

4. Nos termos previstos polos regulamentos comunitarios que establezan medidas restritivas específicas de conformidade cos artigos 60, 301 o 308 do Tratado Constitutivo da Comunidade Europea, constituirán infraccións graves desta lei:

- a) O incumprimento da obriga de conxelar ou bloquear os fondos, activos financeiros ou recursos económicos de persoas físicas ou xurídicas, entidades ou grupos designados, cando non se deba cualificar como infracción moi grave.
- b) O incumprimento da prohibición de pór fondos, activos financeiros ou recursos económicos á disposición de persoas físicas ou xurídicas, entidades ou grupos designados, cando non se deba cualificar como infracción moi grave.
- c) O incumprimento das obrigas de comunicación e información ás autoridades competentes establecidas especificamente nos regulamentos comunitarios.

5. Constituirán infraccións graves desta lei o incumprimento das obrigas establecidas nos artigos 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 e 14 do Regulamento (CE) n.º 1781/2006, do Parlamento Europeo e do Consello, do 15 de novembro de 2006, relativo á información sobre os ordenantes que acompaña as transferencias de fondos.

Artigo 53. *Infraccións leves.*

Sen prexuízo do disposto no artigo 52.2, constituirán infraccións leves aqueles incumprimentos de obrigas establecidas especificamente nesta lei que non constitúan infracción moi grave ou grave conforme o previsto nos dous artigos precedentes.

Artigo 54. *Responsabilidade de administradores e directivos.*

Ademais da responsabilidade que lle corresponda ao suxeito obrigado mesmo a título de simple inobservancia, quen exerza nel cargos de administración ou dirección, sexan unipersoais ou colexiados, serán responsables das infraccións cando estas sexan imputables á súa conduta dolosa ou negligente.

Artigo 55. *Exixibilidade da responsabilidade administrativa.*

A responsabilidade administrativa por infracción desta lei será exixible mesmo cando con posterioridade ao incumprimento o suxeito obrigado cesase na súa actividade ou fose revogada a súa autorización administrativa para operar.

No caso de sociedades disoltas, os antigos socios responderán solidariamente das sancións administrativas pecuniarias impostas ata o límite do que recibisen como cota de liquidación, sen prexuízo da responsabilidade dos directivos, administradores ou liquidadores.

Artigo 56. *Sancións por infraccións moi graves.*

1. Pola comisión de infraccións moi graves poderanse impor as seguintes sancións:
  - a) Amoestación pública.
  - b) Multa cuxo importe mínimo será de 150.000 euros e cuxo importe máximo poderá ascender ata a maior das seguintes cifras: o 5 por cento do patrimonio neto do suxeito obrigado, o duplo do contido económico da operación ou 1.500.000 euros.
  - c) Tratándose de entidades suxeitas a autorización administrativa para operar, a revogación desta.

A sanción prevista na alínea b), que deberá ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas a) ou c).

2. Ademais da sanción que corresponda impor ao suxeito obrigado pola comisión de infraccións moi graves, poderanse impor unha ou varias das seguintes sancións a aqueles que, exercendo nel cargos de administración ou dirección, fosen responsables da infracción:

- a) Multa a cada un deles por importe de entre 60.000 e 600.000 euros.
- b) Separación do cargo, con inhabilitación para exercer cargos de administración ou dirección na mesma entidade por un prazo máximo de dez anos.
- c) Separación do cargo, con inhabilitación para exercer cargos de administración ou dirección en calquera entidade das suxeitas a esta lei por un prazo máximo de dez anos.

A sanción prevista na alínea a), que deberá ser obrigatoria en todo caso, poderá aplicarse simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas b) e c).

Artigo 57. Sancións por infraccións graves.

1. Pola comisión de infraccións graves poderanse impor as seguintes sancións:

- a) Amoestación privada.
- b) Amoestación pública.
- c) Multa cuxo importe mínimo será de 60.001 euros e cuxo importe máximo poderá ascender ata a maior das seguintes cifras: o 1 por cento do patrimonio neto do suxeito obrigado, o tanto do contido económico da operación, máis un 50 por cento, ou 150.000 euros.

A sanción prevista na alínea c), que deberá ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas a) ou b).

2. Ademais da sanción que corresponda impor ao suxeito obrigado pola comisión de infraccións graves, poderanse impor unha ou varias das seguintes sancións a aqueles que, exercendo nel cargos de administración ou dirección, fosen responsables da infracción:

- a) Amoestación privada.
- b) Amoestación pública.
- c) Multa a cada un deles por un importe mínimo de 3.000 euros e máximo de ata 60.000 euros.
- d) Suspensión temporal no cargo por prazo non superior a un ano.

A sanción prevista na alínea c), que deberá ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas a), b) ou d).

3. No caso de incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo 34 imporase a sanción de multa cuxo importe mínimo será de 600 euros e cuxo importe máximo poderá ascender ata o duplo do valor dos medios de pagamento empregados.

Artigo 58. Sancións por infraccións leves.

Pola comisión de infraccións leves poderanse impor unha ou ambas das seguintes sancións:

- a) Amoestación privada.
- b) Multa por importe de ata 60.000 euros.

Artigo 59. Gradación das sancións.

1. As sancións graduaranse atendendo ás seguintes circunstancias:

- a) A contía da operación ou as ganancias obtidas, de ser o caso, como consecuencia das omisións ou actos constitutivos da infracción.
- b) A circunstancia de proceder ou non á emenda da infracción por propia iniciativa.

c) As sancións firmes en vía administrativa por infraccións de distinto tipo impostas ao suxeito obrigado nos últimos cinco anos conforme esta lei.

En todo caso, graduarase a sanción de modo que a comisión das infraccións non resulte máis beneficiosa para o infractor que o cumprimento das normas infrinxidas.

2. Para determinar a sanción aplicable de entre as previstas nos artigos 56.2, 57.2 e 58, tomaranse en consideración as seguintes circunstancias:

- a) O grao de responsabilidade ou intencionalidade nos feitos que conorra no interesado.
- b) A conduta anterior do interesado, na entidade inculpada ou noutra, en relación coas exixencias previstas nesta lei.
- c) O carácter da representación que o interesado desempeñe.
- d) A capacidade económica do interesado, cando a sanción sexa multa.

3. Para determinar a sanción aplicable por incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo 34, consideraranse como agravantes as seguintes circunstancias:

- a) A notoria contía do movemento, considerándose en todo caso como tal aquela que duplique o limiar de declaración.
- b) A falta de acreditación da orixe lícita dos medios de pagamento.
- c) A incoherencia entre a actividade desenvolvida polo interesado e a contía do movemento.
- d) A circunstancia de ser achados os medios de pagamento en lugar ou situación que mostre unha clara intención de ocultalos.
- e) As sancións firmes en vía administrativa por incumprimento da obriga de declaración impostas ao interesado nos últimos cinco anos.

Artigo 60. *Prescrición das infraccións e das sancións.*

1. As infraccións moi graves e graves prescribirán aos cinco anos, e as leves aos dous anos, contados desde a data en que a infracción fose cometida. Nas infraccións derivadas dunha actividade continuada, a data inicial do cómputo será a da finalización da actividade ou a do último acto con que a infracción se consume. No caso de incumprimento das obrigas de dilixencia debida, o prazo de prescrición contarase desde a data de terminación da relación de negocios, e no de conservación de documentos, desde a expiración do prazo a que se refire o artigo 25.

A prescrición interromperase por calquera acción da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou dos seus órganos de apoio, realizada con coñecemento formal dos suxeitos obrigados, conducente á inspección, supervisión ou control de todas ou parte das obrigas recollidas nesta lei. Tamén se interromperá pola iniciación, con coñecemento dos interesados, do procedemento sancionador ou dun proceso penal polos mesmos feitos, ou por outros cuxa separación dos sancionables conforme esta lei sexa racionalmente imposible.

2. As sancións que se impoñan conforme esta lei prescribirán aos tres anos en caso de infraccións moi graves, aos dous anos en caso de infraccións graves e ao ano en caso de infraccións leves, contados desde a data de notificación da resolución sancionadora.

A prescrición interromperase cando se acorde administrativa ou xudicialmente a suspensión da execución da resolución sancionadora.

Artigo 61. *Procedemento sancionador e medidas cautelares.*

1. A incoación e, de ser o caso, o sobresemento dos procedementos sancionadores que procedesen pola comisión das infraccións previstas nesta lei corresponderá ao Comité Permanente, por proposta da Secretaría da Comisión.

A competencia para incoar ou acordar o sobresemento dos procedementos sancionadores por incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo 34 corresponderá á Secretaría da Comisión.

2. A instrución dos procedementos sancionadores que procederen pola comisión de infraccións previstas nesta lei corresponderá á Secretaría da Comisión.

O órgano competente para a incoación do procedemento sancionador poderá acordar, ao tempo de iniciarse o procedemento ou durante a súa tramitación, a constitución de garantía suficiente para facer fronte ás responsabilidades a que procederen. No caso dos procedementos por incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo 34, a cantidade intervida de conformidade co artigo 35.2 entenderase constituída en garantía, e o secretario da Comisión poderá acordar durante a instrución do procedemento sancionador a ampliación ou redución da referida garantía.

O procedemento sancionador aplicable ao incumprimento das obrigas previstas nesta lei será o previsto, con carácter xeral, para o exercicio da potestade sancionadora polas administracións públicas.

3. Será competente para impor as sancións por infraccións moi graves o Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía e Facenda. Será competente para impor as sancións por infraccións graves o ministro de Economía e Facenda, por proposta da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias. Será competente para impor as sancións por infraccións leves o director xeral do Tesouro e Política Financeira, por proposta do instrutor.

Cando o inculpado sexa unha entidade financeira ou precise de autorización administrativa para operar, será preceptivo para a imposición de sancións por infraccións graves ou moi graves solicitar da institución ou órgano administrativo responsable da súa supervisión informe sobre a posible incidencia da sanción ou sancións propostas sobre a estabilidade da entidade obxecto do procedemento.

A competencia para resolver os procedementos sancionadores por incumprimento da obriga de declaración establecida no artigo 34 corresponderá, por proposta do instrutor e logo de informe do Servizo Executivo da Comisión, ao director xeral do Tesouro e Política Financeira, cuxas resolucións porán fin á vía administrativa.

4. Nos procedementos sancionadores instruídos pola Secretaría da Comisión, o prazo máximo para resolver o procedemento e notificar a resolución será dun ano contado desde a data de notificación do acordo de incoación, sen prexuízo da posibilidade de suspensión polo instrutor do cómputo do prazo nos supostos sinalados no artigo 42.5 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e da ampliación en seis meses adicionais do dito prazo máximo que poderá ser acordado motivadamente polo secretario da Comisión, por proposta do instrutor, ao abeiro do previsto no artigo 49 da mesma lei.

O transcurso dos prazos establecidos no punto precedente determinará a caducidade do procedemento administrativo sancionador; deberase proceder a ditar novo acordo de incoación mentres non prescriba a infracción, de conformidade co disposto no artigo 60.

5. A execución das resolucións sancionadoras firmes en vía administrativa corresponderá á Secretaría da Comisión.

A sanción de amoestación pública, unha vez que sexa firme en vía administrativa, será executada na forma en que se estableza na resolución, e será en todo caso publicada no «Boletín Oficial del Estado».

No relativo á execución e publicidade das sancións e demais cuestións atinentes ao réxime sancionador observarase o previsto nas leis específicas aplicables aos distintos suxeitos obrigados e, no seu defecto, ao disposto na Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito.

Artigo 62. *Concorrenza de sancións e vinculación coa orde penal.*

1. As infraccións e sancións establecidas nesta lei entenderanse sen prexuízo das previstas noutras leis e das accións e omisións tipificadas como delito e das penas previstas no Código penal e leis penais especiais, salvo o establecido nos puntos seguintes.

2. Non se poderán sancionar conforme esta lei as condutas que o fosen penal ou administrativamente cando se aprecie identidade de suxeito, feito e fundamento xurídico.

3. En calquera momento do procedemento administrativo sancionador en que se considere que os feitos poderían ser constitutivos de ilícito penal, a Secretaría da Comisión dará traslado destes ao Ministerio Fiscal, solicitándolle testemuño sobre as actuacións practicadas para o efecto, e acordará a suspensión daquel ata que se reciba a comunicación a que se refire o primeiro parágrafo do punto seguinte ou ata que recaia resolución xudicial.

4. Se o Ministerio Fiscal non atopar méritos para proceder penalmente contra todos ou algún dos suxeitos obrigados, comunicarao á Secretaría da Comisión para que poida continuar o procedemento administrativo sancionador.

Se, polo contrario, o Ministerio Fiscal interpuxer denuncia ou querela, comunicará a dita circunstancia á Secretaría da Comisión, así como, cando se produza, o resultado de tales actuacións.

5. A resolución que se dite no procedemento administrativo sancionador deberá respectar, en todo caso, os feitos declarados probados na sentenza.

Disposición adicional. *Perda da condición de país terceiro equivalente.*

Perderán a condición de país terceiro equivalente, para os efectos previstos nos artigos 4.2, 8.3, 9.1, 12.1 e 24.2, aqueles Estados, territorios ou xurisdicións respecto dos cales a Comisión Europea adopte unha decisión en virtude do disposto no artigo 40.4 da Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de outubro de 2005, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais e para o financiamento do terrorismo.

A Dirección Xeral do Tesouro e Política Financeira manterá na súa páxina web unha lista actualizada dos Estados, territorios ou xurisdicións que gocen da condición de país terceiro equivalente.

Disposición transitoria primeira. *Normas de desenvolvemento da Lei 19/1993, do 28 de decembro.*

Ata a entrada en vigor das disposicións regulamentarias desta lei, manterán a súa vixencia o Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño, e as súas normas de desenvolvemento, en canto non resulten incompatibles con aquela.

Disposición transitoria segunda. *Réxime sancionador.*

Serán de aplicación as disposicións sancionadoras da Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, aos feitos cometidos con anterioridade á entrada en vigor desta lei.

Disposición transitoria terceira. *Competencia para incoar procedementos sancionadores.*

Ata a entrada en vigor das disposicións regulamentarias desta lei, a competencia para incoar os procedementos sancionadores continuará sendo exercida pola Secretaría da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

Disposición transitoria cuarta. *Servizos de pagamento.*

Os establecementos de cambio de moeda autorizados para a xestión de transferencias co exterior entenderanse comprendidos entre os suxeitos obrigados a que fai referencia o artigo 2 na medida en que non se transformasen en entidade de crédito ou en entidade de pagamento de acordo co punto 1 da disposición transitoria segunda da Lei 16/2009, do 13 de novembro, de servizos de pagamento.

Disposición transitoria quinta. *Adscrición do Servizo Executivo da Comisión.*

Ata a entrada en vigor do convenio a que se refire o artigo 45.3, manterase a adscrición do Servizo Executivo ao Banco de España, establecida no artigo 24.1 do Regulamento da Lei 19/1993, do 28 de decembro, aprobado polo Real decreto 925/1995, do 9 de xuño.

Disposición transitoria sexta. *Réxime da instrumentación de compromisos por pensións de entidades cuxas accións sexan ao portador.*

Para os efectos do disposto no artigo 4.4, os contratos de seguro colectivo e plans de pensións formalizados antes da entrada en vigor desta lei que instrumenten compromisos por pensións das empresas en cumprimento do disposto na disposición adicional primeira do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2002, do 29 de novembro, conservarán a súa vixencia para a instrumentación dos ditos compromisos.

Disposición transitoria sétima. *Aplicación das medidas de dilixencia debida aos clientes existentes.*

Sen prexuízo do disposto no artigo 7.2, os suxeitos obrigados aplicarán a todos os seus clientes existentes as medidas de dilixencia debida establecidas no capítulo II nun prazo máximo de cinco anos, contados a partir da entrada en vigor desta lei.

Disposición transitoria oitava. *Convenios cos órganos supervisores das entidades financeiras.*

Mentres non se subscriban os convenios a que se refire o artigo 44.2.m), manterán a súa vixencia os convenios de colaboración actualmente existentes entre os órganos supervisores das entidades financeiras e o Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

Disposición derogatoria.

Sen prexuízo do disposto na disposición transitoria segunda, no momento da entrada en vigor desta lei quedará derogada a Lei 19/1993, do 28 de decembro, sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 12/2003, do 21 de maio, de prevención e bloqueo do financiamento do terrorismo.*

1. Dáse nova denominación á Lei 12/2003, do 21 de maio, de prevención e bloqueo do financiamento do terrorismo, que pasa a denominarse «Lei 12/2003, do 21 de maio, de bloqueo do financiamento do terrorismo».

2. Dáse nova redacción ao artigo 4 da Lei 12/2003, co seguinte teor literal:

«Artigo 4. *Persoas e entidades obrigadas.*

As administracións públicas e os suxeitos a que se refire o artigo 2 da Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo están obrigados a colaborar coa Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo e, en particular, a levar a cabo as medidas necesarias para facer efectivo o bloqueo previsto no artigo 1; en particular, deberán:

a) Impedir calquera acto ou operación que supoña disposición de saldos e posicións de calquera tipo, diñeiro, valores e demais instrumentos vinculados a movementos de capitais ou operacións de pagamento ou transferencia bloqueados, coa excepción daqueles polos que aflúan novos fondos e recursos a contas bloqueadas.

b) Comunicar á Comisión de Vixilancia calquera tipo de ingreso que se poida realizar á conta bloqueada, sen prexuízo de realizar a operación.

c) Comunicar á Comisión de Vixilancia, por iniciativa propia, calquera solicitude ou petición que reciban en que o ordenante, emisor, titular, beneficiario ou destinatario sexa unha persoa ou entidade respecto á cal a Comisión de Vixilancia adoptase algunha medida.

d) Facilitar á citada comisión a información que esta requira para o exercicio das súas competencias.

e) Non revelar nin ao cliente nin a terceiros que se transmitiu información á Comisión de Vixilancia.»

3. Dáse nova redacción ao artigo 6 da Lei 12/2003, co seguinte teor literal:

«Artigo 6. *Supervisión e réxime sancionador.*

1. A función de supervisión e inspección do Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias a que se refire o artigo 47 da Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo esténdese ao cumprimento das obrigas establecidas nesta lei.

Cando dos informes de inspección a que se refire o artigo 47.3 da Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo resulte o incumprimento dalgunha das obrigas establecidas no artigo 4 desta lei, o Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias porao en coñecemento da Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo.

2. O incumprimento dos deberes previstos nesta lei será considerado infracción moi grave para os efectos previstos no capítulo VIII da Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, e será sancionado conforme o que nel se dispón.

As referencias que no dito capítulo se conteñen á Secretaría e ao Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias débense entender realizadas á Secretaría da Comisión de Vixilancia e á Comisión de Vixilancia, respectivamente.

A competencia para propor a imposición de sancións pola comisión das infraccións previstas nesta lei correspóndelle ao ministro do Interior, e a competencia para sancionar, ao Consello de Ministros.»

4. Dáselle nova redacción ao artigo 9 da Lei 12/2003, co seguinte teor literal:

«Artigo 9. *Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo.*

1. Créase a Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo como órgano encargado de acordar o bloqueo de todas as operacións definidas no artigo 1 desta lei, así como o exercicio de todas as competencias que sexan necesarias para o cumprimento do previsto nesta.

2. A Comisión de Vixilancia estará adscrita ao Ministerio do Interior e integrada por:

a) Presidente: o secretario de Estado de Seguridade.

b) Vogais:

1.º Un membro do Ministerio Fiscal, designado polo fiscal xeral do Estado.

2.º Un representante dos ministerios de Xustiza, do Interior e de Economía e Facenda, designados polos titulares dos departamentos respectivos.

c) Secretario: quen dirixa a unidade orgánica que desempeña a Secretaría da Comisión de Vixilancia a que refire o punto 4.

O presidente da Comisión, cando o considere conveniente, poderá convocar expertos nas materias da súa competencia para o asesoramento específico nalgún dos asuntos que se van tratar. O director do Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias asistirá ás reunións da Comisión de Vixilancia con voz pero sen voto.

3. Os membros desta comisión están sometidos ao réxime de responsabilidade establecido polo ordenamento xurídico e, en particular, no relativo ás obrigas derivadas do coñecemento da información recibida e dos datos de carácter persoal que sexan obxecto de cesión, que só se poderán utilizar para o exercicio das competencias atribuídas por esta lei. Aos expertos que asesoren a Comisión seralles de aplicación o mesmo réxime de responsabilidade respecto de todo aquilo de que coñezan por razón da súa asistencia á Comisión.

4. A Comisión de Vixilancia exercerá as súas competencias co apoio da Secretaría da Comisión de Vixilancia, que ten a consideración de órgano da Comisión. A secretaría será desempeñada pola unidade orgánica, con rango polo menos de subdirección xeral, das existentes no Ministerio do Interior, que regulamentariamente se determine.

Corresponderá á Secretaría, entre outras funcións, instruír os procedementos sancionadores que procedan polas infraccións desta lei, así como formular á Comisión de Vixilancia a correspondente proposta de resolución.

5. O cumprimento das obrigas de información a que se refire o artigo 4 desta lei farase a través da Secretaría da Comisión de Vixilancia.

6. A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias e a Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo prestaranse a máxima colaboración para o exercicio das súas respectivas competencias. Nos termos que se acorden entre ambas as comisións e sen prexuízo do disposto no artigo 45.3 da Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, o Servizo Executivo da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias informará nas reunións da Comisión de Vixilancia da súa actividade relativa a feitos ou operacións que presenten indicios ou certeza de relación co financiamento do terrorismo e, en especial, dos informes de intelixencia financeira que elaborase en relación con esta materia.

As competencias da Comisión de Vixilancia enténdense sen prexuízo das que a Lei de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo lle atribúe á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior e sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais.*

1. Dáselle nova denominación á Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior e sobre determinadas medidas de prevención do branqueo de capitais, que pasa a denominarse «Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior».

2. Dáselle nova redacción ao punto 2 do artigo 12 da Lei 19/2003, co seguinte teor literal:

«2. A competencia para a incoación e instrución dos procedementos sancionadores resultantes da aplicación do réxime previsto na lei e para a imposición das sancións correspondentes rexerese polas regras seguintes:

a) A competencia para a incoación e instrución dos procedementos sancionadores corresponderá á Secretaría da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias.

b) A imposición de sancións por infraccións moi graves corresponderalle ao Consello de Ministros, por proposta do ministro de Economía e Facenda.

c) A imposición de sancións por infraccións graves corresponderalle ao ministro de Economía e Facenda, por proposta do secretario de Estado de Economía.

d) A imposición de sancións por infraccións leves corresponderá ao director xeral do Tesouro e Política Financeira, por proposta do instructor.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo.*

Dáselle nova redacción á alínea j) do artigo 43.1 da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, co seguinte teor literal:

«j) Que conte con procedementos e mecanismos de control interno adecuados que garantan a xestión correcta e prudente da sociedade, incluíndo procedementos de xestión de riscos, así como mecanismos de control e de seguridade no ámbito informático e órganos e procedementos para a prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, un réxime de operacións vinculadas e un regulamento interno de conduta. A sociedade xestora deberá estar estruturada e organizada de modo que se reduza ao mínimo o risco de que os intereses das IIC o dos clientes se vexan prexudicados por conflitos de intereses entre a sociedade e os seus clientes, entre clientes, entre un dos seus clientes e unha IIC ou entre dúas IIC.»

Disposición derradeira cuarta. *Carácter básico e títulos competenciais.*

Esta lei terá o carácter de lexislación básica de conformidade co disposto no artigo 149.1.11ª e 13ª da Constitución.

Disposición derradeira quinta. *Desenvolvemento regulamentario.*

Habílitase o Goberno para que, no prazo dun ano contado desde a entrada en vigor desta lei, aprrobe as disposicións regulamentarias para a súa execución e desenvolvemento.

Disposición derradeira sexta. *Incorporación de dereito comunitario.*

Esta lei incorpora ao dereito español a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de outubro de 2005, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais e para o financiamento do terrorismo, desenvolvida pola Directiva 2006/70/CE da Comisión, do 1 de agosto de 2006, pola que se establecen disposicións de aplicación da Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello no relativo á definición de «persoas do medio político» e os criterios técnicos aplicables nos procedementos simplificados de dilixencia debida con respecto ao cliente, así como no que incumbe á exención por razóns de actividade financeira ocasional o moi limitada.

Disposición derradeira sétima. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Exceptúase do anterior a obriga de almacenar as copias dos documentos de identificación en soportes ópticos, magnéticos ou electrónicos, establecida no artigo 25.2 e as obrigas establecidas no artigo 41, que entrarán en vigor aos dous anos e un ano, respectivamente, da publicación desta lei no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 28 de abril de 2010

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO